

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin A. Z. Ș. din
Republica Socialistă România*

ANUL LV
SEPTEMBRIE — OCTOMBRIE
1977

„Omul lui Dumnezeu“

(2 Tim. 3, 17)

„Istoria marilor înfăptuiri pentru Dumnezeu,
nu poartă nici un nume“

Istoria Vechiului Testament ne prezintă o bogăție de învățături, de exemple, pe care inspirația divină le-a fixat în paginile Sfințelor Scripturi „pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Tim. 3,17). În 1 Împărați la capitolul 13, ne este prezentat tabloul unui „om al lui Dumnezeu, venit din Iuda la Betel, trimis de Cuvintul Domnului“ (vers. 1). Urmărind relatările cuprinse în acest capitol, vom înțelege faptul că acest „om al lui Dumnezeu“ (2 Tim. 3,17) avea o lucrare foarte dificilă de adus la îndeplinire. El trebuia să rostească o judecată a lui Dumnezeu în dreptul lui Ieroboam, căruia prin proorocul Ahia, spre sfârșitul domniei lui Solomon, Dumnezeu îi spusese: „Iată, voi rupe împărăția din mina lui Solomon, și-ți voi da zece seminții“ (1 Împ. 11,31). Din nefericire însă, Ieroboam a dat greș în a face din Dumnezeu, care l-a ales, sprijinul și călăuză sa. Și Dumnezeu a trimis pe alt slujitor al Său să-i comunice hotărârea cerului în dreptul său și al acțiunilor sale. Întotdeauna slujitorii lui Dumnezeu au fost și trebuie să fie cunoscuți ca „oameni ai lui Dumnezeu“ (2 Tim. 3,17). Această calitate însă, cere din partea celui în cauză credincioșie deplină și ascultare necondiționată de cuvintul celui ce l-a trimis. „Tu“ spunea bătrînul patriarh Meise poporului Israel spre încheierea vieții sale, „să te ții în totul totului tot, numai de Domnul Dumnezeuul tău.“ (Deut. 18,13).

Este dureros, dar acest „om al lui Dumnezeu“ (1 Împ. 13,1) a sfârșit lamentabil, pentru că n-a ascultat de Cel ce l-a trimis. El și-a plecat urechea să asculte de sfatul unui pretins profet, și n-a rămas credincios chemării sale pierzându-și astfel slujba și viața sa pentru o bucată de piine și o cană de apă.

„Pentru că adevăratul om al lui Dumnezeu, și-a îngăduit să meargă pe un alt drum și să ia o hotărâre contrară drumului datoriei sale, Dumnezeu a îngăduit să sufere pedeapsa păcatului său“... „pentru că n-ai ascultat porunca Domnului și n-ai păzit porunca pe care ți-o dăduse Domnul Dumnezeuul Tău... trupul tău mort, nu va intra în mormîntul părinților tăi.“ (1 Împ. 13,18-22).

Acest „om al lui Dumnezeu“ a fost neînfricat în a transmite solia sa de mustrare. El n-a ezitat să denunțe sistemul cel fals de închinare al lui Ieroboam. El a refuzat invitația acestuia, chiar și atunci cînd i-a fost făgăduit un dar... regesc. Dar... și-a îngăduit să dea ascultare unuia care pretindea că are o solie din ceruri.

„Cînd Dumnezeu dă unui om, 'unui om al Său' (1 Împ. 13,1) o poruncă așa cum a făcut în acest caz, numai El o poate contramanda. Aceia care întorc spatele poruncii lui Dumnezeu spre a da ascultare celor ce pretind că au o solie din ceruri, vor suferi pedeapsa neascultării lor“ (M.S. 1/1912).

Rămînerea în cadrul chemării noastre cere umilință. Cere un răspuns pozitiv la invitația Mintuitorului și Răscumpărătorului nostru care ni se adresează: „Veniiți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă... și învățați de la Mine căci Eu sint BUN și SMERIT cu inima...“ (Mat. 11,28-29).

Există primejdia de a face ceva pentru Dumnezeu, cu unicul scop de a scoate în evidență persoana noastră, de a putea spune tuturor cit am făcut noi, cit am suferit noi, sau cit ni se cuvine nouă acum!

Ca slujitori ai lui Dumnezeu, ca oameni ai lui Dumnezeu, sintem chemați a începe de unde a început El, chiar dacă am sîrși unde a sîrșit El. Apostolul Pavel trasează calea de urmat de către cei ce slujesc lui Dumnezeu atunci cînd spune: „Să aveți în voi gîndul acesta, care era și în Hristos Isus: El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Insuși și a luat chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat mîndru de mult, și L-a dat numele, care este mai presus de orice nume“ (Filip. 2,5-9).

Marele reformator Luther spunea că „Dumnezeu creiază totdeauna CEVA, DIN NIMIC“. În acest sens, istoria marilor înfăptuiri pentru Dumnezeu, nu poartă nici un nume.

De aceea raportul biblic ne spune numai că „un om al lui Dumnezeu“ (1 Împ. 13,1) a fost chemat să aducă lui Ieroboam cuvintul judecării divine, fără să considere necesar să ne transmită și numele său. Eșecul lui, se datorește faptului că n-a rămas lângă Cuvintul ce i-a fost dat. N-a ascultat, și-a plecat urechea la o solie falsă. Sintem chemați a împlini cuvintul poruncii Sale și nu să dăm ascultare celor ce pretind că au solii din ceruri. Să nu uităm, că adevărata solie, adevărata influență, a noastră nu pornește numai de la cele ce spunem noi, ci în mod deosebit, de la CEEA CE SINTEM NOI.

Sintem adesea în primejdia de a pierde din vedere faptul că sintem SLUJITORI ai lui Dumnezeu și ne comportăm ca unii ce nu urmăresc decît interesele lor personale, uitînd că Fiul lui Dumnezeu spune despre El că a coborît din cer ca să facă voia „Celui ce L-a trimis“. În rugăciunea Domnească Mintuitorul ne-a învățat să cerem ca „voia Sa să se facă.“

„Omul lui Dumnezeu“ (1 Împ. 13,1) trebuie să umble totdeauna înaintea Lui într-o poziție smerită, gata să învețe, bine știind că poziția noastră în biserică sau în lucrare nu conferă sfințirea caracterului. Onorînd pe Dumnezeu și ascultînd de Cuvintul și poruncile Sale, omul lui Dumnezeu, slujitorul Său, este în adevăr, mare. Slujitorul lui Dumnezeu se va ruga totdeauna Celui Atotputernic ca Acesta să-i dea o inimă înțeleaptă pentru a discerne totdeauna între bine și rău.

Să nu uităm niciodată că trăirea noastră în Hristos trebuie să fie totdeauna la prezent, totdeauna un amin glorios... Facem adesea eforturi uriașe cățărîndu-ne pe zidul îndreptării de sine, în timp ce ușa iubirii și bunăvoinței Sale este larg deschisă. Un duh zdrobit va găsi întotdeauna ușa umilinței spre a se afla în prezența Mintuitorului nostru. Abandonînd la piciorul crucii strădania firii, să îmbrățișăm picioarele însingurate ale Celui ce a spus: „Eu sint ușa“.

Fie ca „omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit, și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Tim. 3,17). Să rugăm cerul ca un asemenea om al lui Dumnezeu să fie fiecare dintre noi.

D. Popa

Președintele Uniunii A.Z.Ș.

HĂRNICIA ȘI BELȘUGUL

cuși în Coloana Infinitului. Căci de la poarta maramureșeană, la Tomisul scaldat în apele mării, de la Putna, la masa tăcerii și a înțelepciunii și pînă pe blindele plaiuri transilvănene, prezența hărniciei și a belșugului țării noastre stă cheazăie trecutului și se pune garant pentru viitorime.

Paleta atât de bogată a acestei toamne, cînd mulțimea melor face să se plece pînă la pămînt crengile ce adesea se frîng sub povara roadelor, consemnează în toate ramurile de activitate îndici ridicați ai realizărilor hărniciei și conștiințiozității ce caracterizează astăzi sufletul românesc.

Putem spune cu legitimă mîndrie, că în cadrul planurilor generale de edificare a României Socialiste s-au obținut succese de seamă în înfăptuirea „politicii științifice de industrializare într-un ritm rapid a țării, de modernizare a agriculturii, de repartizare echilibrată și rațională a forțelor de producție pe aria geografică a județelor și de valorificare a marelui potențial uman și material de care dispunem“. Realitatea înfăptuirii acestor deziderate ne dă posibilitatea de a consemna ceva din pulsul fierbinte al țării.

— Exploatarea minieră Leurda, cea de a doua unitate carboniferă din Valea Motrului, consemnează extragerea a un milion tone lignit, de la începutul acestui an.

— Furnaliștii întreprinderii „Victoria“ din Călan lucrează acum la nivelul sarcinilor de plan pentru primul trimestru al anului viitor. Aceasta a făcut ca numai în patru luni să se dea 6700 tone peste plan, angajamentul fiind să se ajungă la 10.000 tone fontă peste plan, ceea ce, desigur, se va depăși cu mult.

Nu de mult, m-am aflat, în țara Hațegului și pe plaiurile maramureșene.

Vara, prin hărnicia omului, își trimisese în hambare aurul holdelor bogate, iar toamna, începuse de-acum să-și pună amprenta sa arămie asupra naturii înconjurătoare, asupra acestor deschideri largi spre ființa noastră românească, spre istoria existenței noastre dintotdeauna aici, pe acest pămînt binecuvîntat, fereastră larg deschisă spre „eternitatea noastră românească.“

Pretulindenî însă, frumusețea naturii era și este egalată numai de hărnicia omului: „OMUL“ este „cartea cea mai exactă în care s-a scris istoria...; nimic nu este mai adevărat că el, și oasele sale stau mărturie certitudinilor acestui pămînt“, așa cum consemna, nu de mult cineva, vorbind de împlinirea rosturilor noastre omenești.

Hărnicia de stup a țării este demonstrarea valorii noastre naționale, după cum sămînța aruncată în brazda țării este purtătoarea forței de continuitate a ființei noastre. În ea, trecutul, prezentul și viitorul se contopesc într-o simbioză de simbol și realitate.

Oamenii țării Hațegului și ai plaiurilor maramureșene, mi-au amintit de chipurile hotărîte, dîrze ale dacilor de pe monumentul Victoriei de la Adamclisi. În preajma ruinelor lui am văzut și eu lumina zilei, am simțit și eu pulsul vieții, bucuros fiind astăzi de restaurarea lui, operă de simbol a repunerii în valoare a tot ceea ce constituie istorie, a tot ceea ce marchează trecerea mileniilor și prezența noastră în spațiul cuprins între Dunăre și dincolo de arcul Carpat, în toate așezările în care prezența, graiul, virtutea, vitejia și hărnicia românească au fost din totdeauna la ele acasă.

Prezența românească activă, competitivă, plină de originalitate și farmec, creșterea prestigiului său și afirmarea tot mai pleneră a ei în viața internațională este rezultatul firesc al potențialului nostru național, care și-a găsit cadrul firesc al existenței lui, înfățișat atât de puternic de marele Brîn-

SUMAR

- Omul lui Dumnezeu
- Hărnicia și belșugul
- Casa de Rugăciune Cringeni
- Bucuria revederii
- Domnul este Mintuitorul meu
- Soția pastorului
- M. B Czechowski
- Ce gîndim noi despre Hristos
- Epistola către Evrei
- Principii de Interpretare Biblică (II)
- Duhul Sfînt în timpul Vechiului și Noului Testament
- O făptură nouă
- Intrebări și răspunsuri

— Tractorul „U-800“ (adică „Universal-800“) unul dintre ultimele tipuri realizat la Înțreprinderea „Tractorul“ din Brașov, a cucerit medalia de aur, și aceasta în competiție cu firme de mare tradiție din țări dezvoltate industrial.

— La Slatina, moderna cetate a aluminiului românesc, a fost obținută cea de a 1.500.000-a tonă de metal alb, de la intrarea în funcțiune a acestei prestigioase unități. De asemenea, ea constituie cea de a 800-a

tonă de aluminiu elaborată peste sarcinile de plan la zi... Este un succes de prestigiu care pune în evidență hărnicia și priceperea acestui colectiv care se bucură de o apreciere crescândă pe plan intern și extern din partea partenerilor din cele 25 de state ale lumii în care marca „Alurom“ și-a câpătat un binemeritat renume.

— Mașinile de teren „Aro“ sînt — în prezent — bine cunoscute pe toate meridianele lumii și căutate pentru calitățile lor.

— În foarte multe părți ale lumii, instalațiile de foraj purtînd marca „Made in Romania“ sîfredelesc adîncurile, aducînd la lumină „aurul negru“, atît de necesar activității unei lumi supra-industrializate. Impreună cu ele, specialiștii români se fac utili procesului de dezvoltare din multe țări ale lumii.

Toamna însemnează și strîngerea roadelor. De aceea „tot ceea ce a rodit pămîntul, fiecare bob de porumb, soia sau fasole, fiecare kilogram de cartofi, legume sau sfeclă de zahăr“, toate trebuie să fie cu migală strînse și puse la adăpost, pentru ca pe mesele noastre ale tuturor, cum și a celor din alte părți ale lumii care nu au, să avem hrana de fiecare zi, „pîinea cea de toate zilele“. De aici și necesitatea imperioasă de a munci cu sîrg la strîngerea acestor binecuvîntări.

Astfel, îndemnăm pe frații noștri a fi prezenți oriunde va fi nevoie de brațele și căldura inimii lor, ca să nu rămînă nimic nestrîns, ci binecuvîntarea cerului și a pămîntului să fie strînsă de hărnicia brațelor noastre pentru hrana noastră a tuturor.

Coborînd de pe columna lui, Traian, coborînd direct din istoria străveche a plaiurilor noastre, românii au rămas în istoria faptelor contemporane prin hărnicia lor, prin sensibilitatea sufletului lor, prin hotărîrea vrednică de strămoșii daco-romani, de a face ca națiunea română să cunoscă trepte tot mai înalte ale dezvoltării ei, grație politicii înțelepte a Conducerii de Stat, a președintelui N. Ceaușescu, care cu o putere de muncă neegalată, demnă de marile planuri de perspectivă ale dezvoltării noastre naționale, este prezent cu pregnanță în istoria contemporană a țării noastre, făurind istoria ei prezentă și viitoare.

CASA DE RUGĂCIUNE

a comunității A.Z.Ș. din comuna Crîngeni
jud. Teleorman

Casa Comunității Crîngeni

Coperta prezentului număr al revistei noastre înfățișează noul locaș de închinare al comunității Adventiste de Ziua a Șaptea din comuna Crîngeni, județul Teleorman, a cărei construcție a fost terminată în anul acesta.

Inițiată în anul 1925 cu începuturi extrem de modeste și mijloace insuficiente, dar cu o mină de bărbați harnici, plini de rivnă pentru Dumnezeu și credincioși, această Comunitate a prosperat încontinuu, căci acolo unde copiii lui Dumnezeu sînt serioși și umiliți, Tatăl Cerese revarsă peste ei adevărate bogății cerești.

Abia în anul 1929 — după patru ani deci — s-a putut construi o clădire proprie, așa cum era posibil în vremu-

rile acelea din pămînt bătut, și acoperită cu țigla. În această casă a funcționat Comunitatea Crîngeni pînă în anii 1970 și 1971 în care au avut loc amenajări și reamenajări în urma inundațiilor. Dat fiind însă gradul de uzură foarte avansat al clădirii cum și capacitatea mică a ei s-a impus nevoia unui nou local.

Astfel, au început demersurile necesare și îndeplinirea formalităților care trebuiau a fi îndeplinite. Am găsit o deplină înțelegere în fața autorităților locale, care în cel mai bun acord ne-au dat întregul lor concurs și sprijin constructiv, începînd chiar de la facerea planurilor, și am avut sprijinul neprecupețit al membrilor acestei comunități care au știut cînd și cum să pună umărul la ceea ce este mai greu. Le aducem profunde mulțumiri. Conceput de competenți proiectanți, construcția acestui modern și aspectuos sălaș de închinare, s-a desfășurat în cele mai bune condițiuni, întreaga lucrare fiind gata în prima jumătate a acestui an.

La data de 28 mai a avut loc serviciul divin al dedicării ei. Lăudăm pe Dumnezeu pentru încheierea cu succes a acestor lucrări de reconstruire și-L rugăm să binecuvînteze viitorul acestei Comunități.

Comunitatea Crîngeni are ca pastor pe fr. Radu Ion. Este demn de relevat spiritul cel bun ce caracterizează pe credincioșii acestei comunități cit și rivnă lor pentru orice lucrare bună, folositoare.

Aducem și cu această ocazie, mulțumiri Departamentului Cultelor și autorităților locale, care au înțeles nevoile noastre și ne-au aprobat reconstrucția noului local.

Redacția

D. Popa

BUCURIA REVEDERII

Intre 3 și 10 iunie 1977, a avut loc vizita în țara noastră a fr. Robert H. Pierson, președintele Conferinței Generale A.Z.S., împreună cu soția, însoțiți fiind de fr. Edwin Ludescher, președintele organizației A.Z.S. Diviziunea Euro-Africa.

Atât fr. Pierson cât și fr. Ludescher, s-au aflat pentru a doua oară în țara noastră. De fapt, este pentru prima dată în istoria Conferinței Generale A.Z.S. când un președinte al ei ne vizitează pentru a doua oară țara și biserica noastră.

Dintre cei treisprezece președinți ai Conferinței Generale cîți au fost de la organizarea ei (1863) și pînă în prezent, ne-au vizitat: George Ide Butler (1834-1918) în anul 1864 care vizitează grupul de credincioși de la Pitești și Arthur Daniels (1858-1935), care ne vizitează în anul 1928 și dînsul cunoscînd nemîlocit țara noastră și biserica A.Z.S. Fr. R. H. Pierson ne-a vizitat pentru prima dată în februarie 1974 și după trei ani și trei luni, a poposit acum din nou printre noi. Întrebat fiind asupra semnificației acestui fapt, domnia sa ne-a răspuns:

„Nu se obișnuiește ca un președinte al Conferinței Generale să viziteze o Uniune de două ori. Timpul și problemele nu ne îngăduie. Dar trebuie să vă mărturisesc că în ceea ce privește ROMANIA... CU EA ESTE CU TOTUL ALTCEVA. Am fost așa de mult impresionat de cele ce am văzut aici la prima mea vizită, de frumusețea țării Dvs. de căldura frățietății advente, de viața Dvs. religioasă, încît am considerat atât o bucurie, cât și un privilegiu să vă revăd. Dar n-am venit singur. Am venit și cu sora Pierson, care a fost așa de încântată de cele ce i-am povestit despre Dvs., încît m-a însoțit.”

Datorită timpului relativ scurt al acestei vizite, programul a fost cam încărcat, în dorința ca oaspeții să cunoască cît mai mult din țara și biserica noastră. S-a vizitat noul sediu al Conferinței Sibiu, din Timișoara, cum și Conferințele Cluj, București și Bacău, unde oaspeții au avut posibilitatea să se întâlnească cu pastorii Cultului nostru și cu frățietatea adventă. Aceste întâlniri au fost inspiratoare atât pentru noi cît și pentru oaspeții.

Sabatul de la 4 iunie, oaspeții l-au petrecut în Comunitățile Timișoara, Macea și Arad. Întîlnirea a fost emoționantă, frățietatea întîmpinînd cu căldură pe oaspeți. Fratele Pierson a fost în mod deosebit impresionat de noile locașuri de închinare ce au fost construite în ultimii ani, și anume, Casele de Rugăciune din Timișoara, Macea, Arad, Deva, Aiud cum și Milișăuți, din Conf. Bacău.

Luînd cunoștință de faptul că aceste adunări fac parte din cele douăzeci și două de Case de Rugăciune construite în ultimii ani în Uniunea noastră, oaspeții au finut să sublinieze faptul că nu erau posibile toate aceste frumoase realizări dacă n-ar fi existat o bună și armonioasă colaborare cu autoritățile de Stat, cum și un interes deosebit al conducerii Conferințelor și al Uniunii față de nevoia prezentă a Caselor de Rugăciune pentru care se cuvine să mulțumim lui Dumnezeu.

Aspecte de la întîlnirea cu pastorii în Comunitatea București—Grant

Sîmbătă 4 iunie, fr. R.H. Pierson și E. Ludescher, însoțiți fiind de către fr. D. Popa, M. Pirvan și G. Deac, au făcut o scurtă vizită la Arhiepiscopia Ortodoxă a Caransebeșului și Timișoarei. În lipsa I.P.S. Mitropolit Nicolae care se afla în străinătate, am fost primiți de către P.S.S. Dr. Timotei Sevcicu-Lugojanul, Episcop-Vicar, de față fiind S.S. Ilie Meiyer, protopop-vicar administrativ și S.S. Petre Dorobanțu, diacon, redactor-șef al revistei „Mitropolia Banatului”.

Vizita aceasta a consemnat relațiile noi existente între Cultele din țara noastră. Între gazde și oaspeți s-a legat un dialog viu despre activitatea bisericii ortodoxe și adventiste. Oaspeții au fost plăcut impresionați de climatul favorabil al relațiilor existente între Cultele din țara noastră, de drepturile și libertățile de care acestea se bucură.

Vizita făcută în Moldova și Bucovina a oferit fraților noștri posibilitatea cunoașterii unor zone deosebit de frumoase din țara noastră. De fapt privește întreaga noastră patriă a impresionat plăcut pe oas-

peși, care ne-au mărturisit admirația lor față de frumusețea ei, o țară a pajștilor verzi, a lanurilor întinse, a pădurilor semețe și a florilor, asemenea unei minunate grădini. Deosebită a fost vizita făcută la minăstirea Putna, ctitorie a lui Ștefan cel Mare și loc al odihnei sale, în prezent lăcaș ce adăpostește mărturiile ale unui strălucit trecut istoric, al prezenței noastre din totdeauna pe aceste minunate plaiuri românești. Relatările excelente de bogate ale ghidului, au constituit o veritabilă și competentă lecție de istorie a României care a avut darul să întregască tabloul oaspeților despre România din totdeauna și de azi.

În mod intenționat am lăsat la urmă vizita făcută de către frații

R. H. Pierson și E. Ludescher, însoțiți fiind de către fr. D. Popa, M. Pirvan și A. Doroftei la Departamentul Cultelor. Domnia Sa Domnul I. Roșianu, președintele Departamentului Cultelor, împreună cu Dl. Director adj. I. Sorin, au avut amabilitatea să ne primească într-o lungă și amicală audiență.

Oaspeții au subliniat faptul că aflîndu-se pentru a doua oară în România, au putut să vadă și să înțeleagă mai bine realitățile existente la noi, libertatea deplină în care Cultele din țara noastră, inclusiv Cultul Creștin A.Z.S. își desfășoară activitatea. Au apreciat foarte mult posibilitatea pe care le-au oferit-o de a vizita o serie de Comunități și de a se întretine cu pastorii și cu credincioșii Cultului.

S-a reafirmat împreună simțirea a credincioșilor adventiști de pretutindeni cu poporul român și cu victimele cutremurului de la 4 martie a.c. și materializarea simpatiei lor prin ajutoarele ce au fost trimise ca o contribuție la vindecarea rănilor produse de seism.

Atmosfera plăcută a dialogului, amabilitatea Domniei Sale D-lui Președinte I. Roșianu și abordarea deschisă și principială a problemelor privind viața religioasă din patria noastră, a arătat o dată mai mult natura relațiilor existente în țara noastră între Autoritatea de Stat și Culte.

Vineri 10 iunie a.c. după ce oaspeții au făcut o scurtă vizită la sediul Uniunii și la Seminar, unde s-au întreținut cu Comitetul Uniunii, elevii și corpul profesoral, fr. R. H. Pierson și soția însoțit de fr. E. Ludescher, au plecat spre Sofia, Bulgaria, de pe aeroportul Otopeni. La plecare oaspeții au fost însoțiți de către un grup de frați și surori care au condus pe oaspeți pînă la plecare, urîndu-le drum bun, cu dorința revederii în suflet.

Mai înainte de a pleca însă, autorul acestor rînduri a solicitat oaspeților câteva gînduri adresate cititorilor revistei noastre, rînduri pe care le publicăm în numărul de față.

Vizita aceasta are profunde semnificații.

— În primul rînd ea este expresia vie a libertăților de care se bucură Biserica A.Z.S. și toate celelalte Culte în țara noastră. Oaspeții au putut constata că frățietatea adventă își poate trăi și manifesta în mod liber credința lor. De exemplu, la Suceava, după ce am vizitat mînăstirea Putna și alte locuri frumoase din Bucovina, ne-am oprit la a-dunare pentru o servi masa ce fusese pregătită de surorile din Comunitate. La sosirea noastră, am găsit mulți frați și surori care auzind de sosirea noastră au ținut să ne întîmpine. Fr. R. H. Pierson m-a întrebat dacă poate adresa câteva cuvinte celor prezenți și după aceea să servim masa și să plecăm la aeroport. I-am spus că așa cum pretutindeni unde am fost împreună, s-a putut adresa frățietății, în mod liber, și aici, găsindu-ne tot în România, poate face acest lucru dacă are plăcere. Distinsul oaspete mi-a mărturisit că a fost profund impresionat de viața noastră. „Mă bucur”, spunea dînsul, „că voi putea spune tuturor, realitățile trăite de de noi în aceste zile aici în România.”

Apoi mai este și realitatea legăturilor frățești ce există între Conducerea Conferinței Generale, a Diviziunii Euro-Africa și Biserica A.Z.S. din țara noastră. Căldura iubirii și aprecierii reciproce a legăturilor spirituale existente între noi, despre care fr. Pierson nu odată a afirmat — „mă simt bine în mijlocul Dvs. Eu mă consider un adventist român, căci așa ca și Dvs. îmi place să fiu un adventist de tip vechi.”

Fie ca cerul să ne păstreze pe toți în grația Sa.

D. Popa

In Com. București—Labirint

Un cuvînt Către familia bisericii A.Z.S. din frumoasa Romînie

Iubiți Prieteni și Frați,

A fost o deosebită bucurie pentru noi de a petrece o săptămînă întreagă în frumoasa și marea Dumneavoastră țară, România. În acest timp, am călătorit în multe părți ale țării voastre. Ne-am întîlnit cu niște dintre dvs. scumpi frați. Am dat mina cu voi pînă cînd mina dreaptă a început să ne doară. Dar este o durere ce demonstrează iubirea ce ne caracterizează și sintem atît de fericii că am avut ocazia să vă întîlnim.

Sintem recunoscători Autorităților dumneavoastră de Stat, care ne-au primit cu multă amabilitate. Am vizitat diferite comunități și interesante locuri istorice ale țării voastre. Faptul acesta a fost foarte folositor pentru noi.

Acum, la despărțire, cuvîntul, soția mea pentru voi este aceasta: Rămîneți credincioși Domnului nostru Isus Hristos și soției Sale pentru aceste zile. Stați strîns uniți laolaltă. Susțineți și colaborați cu conducerea Conferințelor și a Uniunii voastre și cu pastorii voștri.

Fiiți buni cetățeni în această viață și nimic să nu vă împiedice a vă pregăti pentru întîlnirea cu Domnul Isus.

Doresc să adresez în mod deosebit, mulțumirile mele fr. D. Popa, colaboratorilor săi, fraților președinți ai Conferințelor, cum și tuturor acelor care au contribuit ca vizita noastră în România să fie așa de plăcută.

Domnul Dumnezeu să vă binecuvînteze pe toți. Sora Pierson mi se alătură în a vă face cele mai bune urări pentru viitor.

Al vostru frate în Hristos,
București
10 iunie 1977

Stimații mei: frați, surori și prieteni,

Astăzi e ziua plecării mele, cînd îmi iau rămas bun de la Dvs. din România. Mă gîndesc cu multă recunoștință și mulțumire la zilele pline de binecuvîntări, pe care le-am petrecut împreună în țara Dvs. frumoasă. Simt ca o datorie a mea să vă mulțumesc cordial tuturor pentru plăcuta ospitalitate. În rugăciunile mele zilnice vă voi aminti mereu, atît pe Dvs. cit și pe cei iubiți ai Dvs.

Aș dori să vă dau Cuvîntul Domnului Isus din Matei 11, 28-30, drept călăuză: „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă...”

Dacă noi, zi de zi în viața noastră vom primi și urma această invitație a Domnului Hristos, totul va merge bine în viața noastră. Frații noștri pot să ne dezamăgească, Isus niciodată. Frații noștri pot să ne părăsească, să ne uite, dar El va fi cu noi și va rămîne totdeauna lângă noi. Noi toți avem probleme și griji, Isus ne invită să le aducem la El. El ne va da odihnă. Nu este minunat să avem un asemenea Salvator și Mintuitor? Laudele voastre să se înalțe către El, El aude cererile și rugăciunile voastre, El vă va umple cu binecuvîntările Lui și vă va da dărui putere și mîngiere.

De-L vom iubi pe El, ne vom iubi și unii pe alții. Dacă sintem strîns legați cu El, vom fi strîns legați și unii de alții. Fiiți credincioși în lucrul Domnului, stați alături de frații cu răspundere, rugați-vă pentru ei. Dumnezeu nu vă va părăsi niciodată. Maranata!

Cu dragoste frățească și unire,
Al Dvs. frate în Hristos,

Ei strigau cu glas tare și ziceau: „Mintuirea este a Dumnezeuului nostru, care șade pe scaunul de domnie și a Mielului.“ (Apoc. 7,10).

Mare și de negrăit, va fi bucuria aceluia, care împreună cu sfinții lui Dumnezeu, liberați de păcat, vor striga aceste cuvinte. Imbrăcați în haine albe, simbol al curăției și al desăvârșirii, ei stau înaintea tronului lui Dumnezeu. Viața lor de pe pământ, cu toate chinurile și suferințele cu boala și moartea nu vor mai fi. Ei au trecut prin valea umbrei morții, dar acum sînt salvați căci: „Ei și-au — spălat hainele și le-au albit în sîngele Mielului.“

Păcatul este acela care a dus pe pămîntul nostru, necaz și suferință. Vizionarul Ioan privește spre viitor, la marea liberare a celor mîntuiți. El înțelege acum bine rolul jertfei Domnului Hristos și puterea de curățire a singelui Său, pentru păcatele fiilor lui Adam. Noi nu vom înțelege niciodată cît trebuie, măreția harului ispășitor, dacă nu vom fi înțeles mai întii natura îngrozitoare a păcatului și nenorocirile aduse de cel rău.

Cu uimire și cu recunoștință ne gîndim la planul divin, care a înlocuit pe păcătos cu Fiul lui Dumnezeu în fața Legii. Prin îndurarea lui Dumnezeu, păcătosul și Mîntuitorul își schimbă locurile și astfel Hristos devine păcătos și este condamnat la moarte pe cruce, iar păcătosul cel adevărat este adoptat ca fiu al lui Dumnezeu, îndreptățit și socotit sfînt. Prin viața lui Hristos de ascultare deplină față de Lege și prin moartea Sa înlocuitoare, cerințele Legii și dreptății sînt în totul îndeplinite, așa că pe drept Dumnezeu, poate achita pe păcătos și în același timp să-și păstreze dreptatea și integritatea Legii Sale.

Totul este pregătit pentru mintuirea celui credincios și minunata iubire se revărsă din ceruri în valuri bogate, pentru a ajuta pe păcătos să se întorcă la Dumnezeu și cu credință sinceră să înceapă o viață de sfințenie. Cînd Domnul Hristos era pe pămînt a venit la El cineva și L-a întrebat ce trebuie să facă pentru a moșteni viața veșnică. Domnul i-a atras atenția asupra păzirii poruncilor. La răspunsul său afirmativ, Domnul i-a spus despre schimbarea caracterului, lucru absolut necesar pentru moștenirea vieții veșnice. Cel în cauză era un om bogat, dar zgîrcit și egoist. Păzirea Legii nu-i schimbă caracterul. El păzea litera și nu spiritul Legii dar Dumnezeu dorește schimbarea vieții. Se poate că și astăzi există unii gata să păzească litera Legii și Sabatul, dar să nu fie dispuși să-și schimbe caracterul. Ei rămîn cu aceleași inimi firești, greu de înțeles și greu de lucrat. Și Cel care venise la Domnul a plecat tristat. El înțelegea să păzească Legea și Sabatul, dar nu să-și schimbe caracterul prin sfințirea vieții pînă la obținerea biruinței depline asupra păcatului.

Relele nu pot fi îndreptate și nici nu se pot face schimbări în purtare prin câteva străduințe slabe și risipite. Formarea caracterului este un lucru nu de o zi, nu de un an, ci de o viață întreagă. Lupta pentru a birui eul, pentru a ajunge la sfințenie și la cer, este o luptă de o viață întreagă. Fără de eforturi continue și fără de o activitate stăruitoare în viața dumnezeiască, nu poate fi cîștigare a coroanei de biruitor. Cea mai puternică dovadă că păcătosul a căzut dintr-o stare mai înaltă este faptul că ne costă foarte mult ca să revenim acolo. Dacă ajungem la capătul vieții noastre și lucrarea nu este terminată, aceasta va însemna o pagubă veșnică. „Văzînd atitudinea tînărului bogat, Domnul zise mai departe: „Vă mai spun iarăși că este mai ușor să

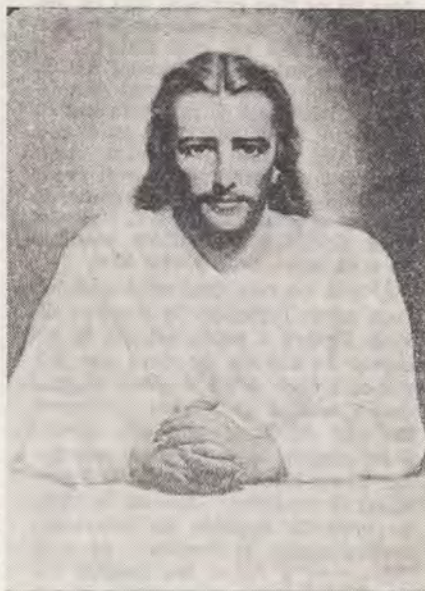
treacă o cămilă prin urechea acului, decît să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu. „Cuvîntul acesta a uimit pe ucenici. Cum se poate așa ceva! Ei au zis: „Cine poate atunci să fie mîntuit? Isus s-a uitat țintă la ei și le-a zis: „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sînt cu putință.“ (Luca 18,18-30).

În discuțiile avute cu unii amici care recunosc valabilitatea Legii lui Dumnezeu și obligativitatea păcătosului de a o păstra, aud deseori aceleași cuvinte: „E bună calea, e bună credința, dar cine o poate ține? Nu mă miră faptul că Satana face să apară înaintea păcătosului cerințele Legii lui Dumnezeu ca fiind ceva cu neputință de îndeplinit. Păcătosul se vede în fața firii sale pămîntenești neputincios, sclav al obiceiurilor și apucăturilor vechi pe care „crede“ că nu le poate părăsi.

„Unii găsesc în Biblie lucruri pe care nu le pot explica și nici înțelege; și Satana se servește de aceste lucruri ca să-i facă să se îndoiască de Scriptură, de inspirația ei divină. Ei se întrebă atunci: „De unde să știu eu care e calea cea dreaptă?“ Dacă Biblia este cu adevărat Cuvîntul lui Dumnezeu, cum am să scap eu de aceste îndoieli“ (C. H. 117).

Dumnezeu nu cere niciodată de la noi să credem fără a avea dovezi suficiente, pe care să întemeiem credința noastră. Existența Lui, caracterul Său, adevărul Cuvîntului Său, toate acestea sînt întemeiate pe dovezi prezentate rațiunii noastre. Cuvîntul lui Dumnezeu ca și caracterul Autorului Său, prezintă mistere pe care noi fiind mărginite nu le vom înțelege niciodată pe pămînt.“ (C. H. 118). Pentru că nu pot aprofunda toate tainele lui Dumnezeu, unii leapădă definitiv Cuvîntul Său. Chiar printre cei credincioși există primejdia îndoielii și necredinții în tot ce a făgăduit Dumnezeu. Sfîntul apostol Pavel, după ce atrage atenția fraților cu privire la sfințenia vieții de credință zice: „Luați bine seama, ca nimeni să nu se abată de la harul lui Dumnezeu, pentru că nu cumva să dea lăstari vreo rădăcină de amărăciune, să vă aducă tulburare și mulți să fie întinați“. (Evr. 12, 15). De asemenea, sfîntul apostol Iacob se adresează fraților și zice: „Dacă vreunui dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu mină largă și fără mustrare și ea îi va fi dată. Dar s-o ceară cu credință, fără să se îndoiască deloc, pentru că cine se îndoiește seamănă cu valul mării, tulburat și împins de vînt încoace și încolo. Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărît și nestatornic în toate căile sale.“ (Iacob 1, 5-8). „După îndoială poate veni descurajarea și de aici nu mai este decît un pas pînă la pierderea cre-

**DOMNUL
ESTE
MÎNTUITORUL
MEU**

dinței. Firea pămîntescă inspirată din izvorul marelui amăgitor, se opune mereu credinței în făgăduințele lui Dumnezeu căci Satana caută dacă e cu putință să înșele chiar pe cei aleși. Pavel, apostolul, descriind această luptă pe care o duce fiecare credincios cu firea lui, zice: „Dar văd în mădularele mele o altă lege, care se luptă împotriva legii permise de mintea mea și mă ține rob legii păcatului, care este în mădularele mele. O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7, 14-15). Strigătul apostolului poate fi strigătul meu, sau al tău, strigătul nostru al tuturor. Este strigătul oricărui credincios sincer, care simte atacurile Satanei, dar care dorește cu orice preț biruința. Și răspunsul vine îndată: „Harul Meu îți este de ajuns; căci puterea Mea în slăbiciune este făcută desăvîrșită.” (2 Cor., 12, 9). „Iată Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere și nu mă voi teme de nimic; Căci Domnul Dumnezeu este tărnia mea și pricina laudelor mele și El m-a mîntuit.” (Ps. 118, 14).

Pe calea credinței trebuie eforturi stăruitoare pentru a ajunge la biruința finală. Mai presus de toate trebuie deplină credință în ajutorul minunat al lui Dumnezeu. Cu încredere deplină, după ce facem tot ce putem, să încredințăm totul în mina lui Dumnezeu. Mîntuirea este a Lui, este un dar al Domnului Dumnezeuului nostru. În sensul acesta serva Domnului a scris ultima sa scrisoare unei persoane foarte descurajate. Fiul său W. C. White a făcut următoarele precizări: În toamna anului 1916 această măturie ajunge în mîinile fratelui I. H. Evans care o cite într-o adunare de pastori. Ea a fost edificatoare. Redau mai jos textul integral care cred că va fi bine înțeles și tot atât de edificator pentru toți cei ce doresc mîntuirea, dar au de luptat cu îndoiele și descurajări. Iată ce scrie dînsa:

„Domnul mi-a dat o solie pentru voi și nu numai pentru voi, ci și pentru toți aceia care sînt asaltați de îndoiala și temerea că nu mai aparțin Domnului Hristos. Iată solia care vă este adresată: „Nu te teme de nimic căci Eu te răscurpăr, te chem pe nume; ești al Meu.” Dorința voastră nu este să fiți plăcuți Domnului? Atunci trebuie să credeți făgăduințele Sale. El vrea să vă conducă la tronul Harului și vă dă această poruncă: „Stați liniștiți și să știți că Eu sînt Dumnezeu!” Ați cunoscut un timp de nesigurantă, dar Isus vă spune: „Veniți la Mine... și Eu vă voi da odihnă.” Dorința lui Hristos este binele nostru suprem. Sînt fericiți cei care au prilejul de a se odihni în brațele iubirii Sale veșnice. Îndepărtați orice neîncredere cu privire la Tatăl vostru cereș. În loc de a vorbi despre îndoielele voastre, biruiți-le prin puterea lui Hristos și lăsați lumina să strălucească în inimile voastre, dovedind astfel încrederea și credința voastră în Dum-

nezeu. Eu știu că Domnul este gata să vă dea biruința. Întoarceți-vă deci și ridicați-vă mai presus de umbrele necredinței. Îndoiala vă încearcă pentru că Satana vrea să vă mențină în cruda sa sclavie; dar rezistați cu puterea pe care Isus v-o dă și veți obține biruința cu privire la îndoielele pe care le aveți în privința Domnului.

„Nu vorbiți despre lipsurile și defectele voastre. Cînd disperarea pare că a invadat sufletul vostru, priviți la Isus și amintiți-vă că El este viu și că mijlocul pentru voi. Uitați ce este în urmă și credeți în făgăduința pe care a făcut-o cînd a zis: „Noi vom veni la el și vom locui împreună cu el.”

„Dumnezeu vrea să acorde iertarea păcatelor și îndreptățirea, tuturor celor care cred în iubirea Sa și acceptă mîntuirea pe care El le-o oferă. Hristos este gata să spună păcătoșului pocăit: „Vezi, Eu îndepartez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haina de sârbătoare.” Singele Domnului vorbește elocvent în favoarea păcătoșilor. Acest singe ne curăță de toate păcatele.

„Este privilegiul vostru de a pune toată încrederea pentru mîntuirea voastră, în iubirea lui Isus și să spuneți: „El mă iubește, El mă primește; eu mă încred în El căci El Și-a dat viața Sa pentru mine.” Nimic nu împrăștie îndoiala, ca iubirea lui Hristos și comuniunea cu El. Isus a declarat: „Pe cine vine la Mine nu-l voi izgoni afară.” Nu există deci nici un risc de a fi aruncați, căci El Și-a dat cuvîntul spre a ne primi. Luați Cuvîntul lui Hristos ca asigurare și veți obține biruința.

„Este Isus o realitate pentru voi? Puteți crede toate cuvintele Sale? Atunci răspundeți hotărît: „da!” Apoi implorați făgăduințele Sale și veți primi binecuvîntarea. Această acceptare prin credință va reinvia sufletul vostru. Credeți temeinic că Isus își va ține cuvîntul Său cu privire la voi, chiar dacă aveți impresia că sînteți cei mai slabi și cei mai nedemni dintre urmașii Săi. Și dacă veți crede, cele mai întunecate îndoiele, vor fi aruncate asupra prințului întunericului care le-a adus. Voi puteți fi obiectul unei mari binecuvîntări, dacă veți crede pe Domnul pe cuvînt. Trebuie să aveți o credință vie în El, mai ales dacă simțiți o irezistibilă tendință de a vă îndoii de Cuvîntul Său.

„Pacea ne este dată numai atunci cînd avem încredere în puterea divină. Pentru a putea acționa în armonie cu lumina pe care am primit-o, Duhul Sfînt ne acordă mai multă lumină și putere. Ajutorul Duhului Sfînt ne este dat, pentru a ne susține în problemele noastre, dar El nu înlocuiește exercițiul personal al credinței. Succesul în viața de credință depinde de adaptarea credinciosului la lumina pe care Dumnezeu a dat-o. Nu bogăția luminii sau multa experiență ne dă

biruința, ci puterea și sinceritatea cu care strigăm: „Cred, Doamne, ajută necredinței mele!”

„Eu mă bucur la gîndul strălucitelor perspective de viitor și voi puteți face la fel. Fiți fericiți și lăudați pe Domnul pentru bunătatea și iubirea Sa. Ceea ce nu înțelegeți, încredințați Lui, căci El vă iubește și are milă de toate slăbiciunile voastre. „El ne-a binecuvîntat cu tot felul de binecuvîntări spirituale în locurile cerești în Hristos.” Cel Nemărginit nu va fi satisfăcut să acorde celor care-L iubesc pe Fiul Său, mai puțină binecuvîntare decît a dat lui Isus însuși.

„Satana încearcă să ne îndepărteze de puterea care ne susține și să ne ducă la descurajare prin degenerarea sufletului nostru. Dar Isus care cunoaște vinovăția sufletului ne asigură de iertarea Sa. Noi îl dezonorăm dacă ne îndoim de iubirea Sa. Sentimentul vinovăției noastre trebuie să ne conducă la piciorul crucii; altfel, el va otrăvi izvoarele vieții noastre. Cînd Satana ne copleșește cu amenințările sale, să le aruncăm și să ne lășăm reconfortați de făgăduințele lui Dumnezeu. Norul îndoiei poate fi întunecos în el însuși, dar cînd este luminat de lumina care vine din ceruri devine mai strălucitor ca aurul, căci slava lui Dumnezeu îl luminează.

„Copiii lui Dumnezeu nu trebuie să fie jucăria emoțiilor și sentimentelor lor. Cînd ei oscilează între speranță și teamă, rănesc pe Hristos, căci El le-a dat o dovadă de necontestat a iubirii Sale. El dorește consolidarea și fortificarea unei credințe mai profunde. El vrea ca ei să îndeplinească tot ce le-a încredințat. Atunci inimile lor, vibrează în mîinile Sale, întocmai ca niște harpe cerești, ale căror coarde exprimă lauda și recunoștința față de Cel pe care Dumnezeu L-a trimis ca să ridice păcatul lumii.

„Iubirea Domnului Hristos pentru urmașii Săi este atât caldă cît și puternică. Este mai tare ca moartea, căci Isus a murit pentru a ne asigura mîntuirea și a ne uni cu El pentru veșnicie. Iubirea lui Hristos este de așa natură, că poate folosi întreaga putere și imensele resurse ale cerului pentru binele poporului Său. În El nu este nici schimbare nici umbră de mutare căci El este același ieri, astăzi și în veci. Cu toate că păcatul există de mii de ani și Satana face eforturi să voaleze iubirea lui Dumnezeu și s-o facă fără efect, această iubire se revarsă încă, în valuri bogate asupra pămîntului nostru.”

„Dumnezeu iubește pe sfinții Săi ingeri care ascultă de poruncile Sale și care îi servesc. Dar lor nu le acordă harul Său căci ei nu au nevoie de el. Harul este o îndurare nemeritată care se face în favoarea celor căzuți în păcat. Nu noi am

fost accia care L-am căutat, ci El a venit în întimpinarea nevoilor noastre. Dumnezeu dă cu plăcere, în mod risipitor, harul Său tuturor celor care flămînzesc și însetează de a-l primi, nu pentru că ei îl merită ci pentru că sînt nevrednici. Nevoia noastră este singurul „merit“, căci ne dă asigurarea acestui dar.

„Să nu uităm, că Domnul dorește să ne vadă, că trebuie să depunem la picioarele Sale, -pentru a nu le mai lua vreedată- tulburările, îngrijorările și îndoielile noastre. Mergeți la El și spuneți! „Doamne, poverile mele sînt prea grele pentru mine. Te rog să le porți Tu!“ El îți va răspunde: „Le voi purta! Cu o iubire veșnică voi avea milă de tine. Voi lua toate păcatele tale și îți voi da pacea Mea. Părăsește fără întîrziere îndreptățirea ta personală, căci Eu te-am răscumpărat cu prețul propriului Meu sînge. Tu îmi aparții. Eu voi întări slaba ta voință. Voi risipi toate îndoielile tale... EU, EU, îți șterg fărădelegile pentru Mine și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele tale... Adu-Mi aminte să ne judecăm împreună. Vorbește tu însuși ca să-ți scoți dreptatea... Eu n-am vorbit în loc ascuns, într-un loc întunecos al pămîntului. Eu n-am zis semînției lui Iacob; căutați-Mă în zadar! Eu Domnul spun ce este adevărat, rostesc ce este drept... Întoarceți-vă la Mine și veți fi mîntuiți, toți cei ce sînteți la marginile pămîntului! Căci Eu sînt Dumnezeu și nu este altul. Răspundeți apelurilor iubirii divine și spuneți: „Eu mă încred în Dumnezeu și voi fi mîntuit. Da, numai în Dumnezeu mi se increde sufletul; De la El îmi vine ajutorul. Da, El este Stîncă și Ajutorul meu, turnul meu de scăpare, nicidecum nu mă voi elătina... Mă bucur în Dumnezeu căci El îmi dă biruința.“ (R.H. 1971).

O, cită iubire din partea lui Dumnezeu pentru noi cei păcătoși. Cum vom putea noi răsplăti atîta bunătațe? Sfînta Scriptură, Spiritul Profetic, totul în jurul nostru ne vorbește de minunata iubire a lui Dumnezeu. „Cum voi răsplăti Domnului toate binefacerile Lui față de mine? Voi înălța paharul izbăvirilor, și voi chema Numele Domnului; Îmi voi împlini juruințele făcute Domnului, în fața întregului Său popor.“ Ps. 116,13-14).

Eugen Bostan
Pastor, Conf. Bacău

Soția pastorului

„Femeile, de asemenea, trebuie să fie cinstite, neceluitoare, cumpărate, credincioase în toate lucrurile“. (1 Tim. 3, 11).

Auguste Rodin, într-o celebră sculptură a sa, Omul și gîndirea sa, înfățișează un bărbat care îngenunche și, atingînd cu fruntea o piatră din fața lui, trezește dintr-însa contururile discrete ale unei femei. Lucrarea, împreună cu Primăvara veșnică și altele, face parte dintr-un ciclu de sculpturi prin care genialul artist elogiază noblețea cuplului, vrînd să exprime ideea că femeia este destinul bărbatului, și că el trebuie să-și afle fericirea alături de consoarta sa, aceea care îl inspiră, îl ajută și îl încurajează.

Soția trebuie să fie un „alter ego“ al bărbatului ei, după cum reiese și din denumirea primei femei create, IȘA (Eva), derivat din cuvîntul IȘ (om), bărbat). (Gen. 2,24). În căsătorie soții se completează reciproc, formînd un cuplu omogen, ambii beneficiind de aportul și calitățile suplinoitoare ale celeilalte părți. Dintr-o rațiune divină stabilită ca lege în natură, bărbatul este considerat capul, iar femeia inima cuplului. Capul conduce familia, căci este sediul rațiunii, și această poziție îl caracterizează. Inima însă este centrul și izvorul sentimentelor, formînd acea putere de coeziune, ce leagă cuplul și-i dă trănicie pe parcursul vieții.

Înțeleptul Solomon afirmă că, „mai bine doi decît unul... căci, dacă se întimplă să cadă, se ridică unul pe altul; dar vai de cine este singur...“ (Ecl. 4,9-10). Soția pastorului a fost rînduită să-i fie un ajutor în marcea și înfricoșătoarea răspundere pe care o poartă soțul ei. De aceea ar fi bine să examinăm și locul ei în viața pastorului.

Ea ar trebui, în primul rînd, să se subordoneze chemării soțului ei, altfel va fi o permanentă povară pentru el. Și dacă va avea o asemenea povară pastorul va trebui să aleagă una din cele două alternative impuse de situație: sau va capitula în fața unor pretenții capricioase și compromițătoare, sau va opune o rezistență principală și intransigentă. În primul caz pastorul își va declina idealurile sale în favoarea păcii familiare, dar această capitulare îl va dezbrăca de prestanța sa, îi va neliniști conștiința și-l va roade cu amărăciunea sentimentului trist al ratării unei chemări sfinte. Sau dacă, neabătut va stăruî în realizarea idealurilor sale, și va opune rezistență, va risca să-și scindeze familia și va întimpina un afront fățiș în toate problemele atît

majorare cît și minore din partea unei soții care sacrifică totul din cauza unei ambiții îndărătnice și stupide.

Este un adevăr regretabil și de tristă realitate că, multe din tinerile care vor să-și lege viața de un viitor pastor, nu-și dau seama că printr-o astfel de căsătorie nu realizează o viață mondenă tihnită, ci își asumă răspunderea unui apostolat, care le va cere multe sacrificii, în schimbul unor satisfacții destul de abstracte, rezervate numai pentru sufletele mari și integre.

Un tînr pastor se afla pe punctul de a căuta o tovarășă de viață. Printre cunoscutele lui era și o tînră, față de care nutrea sentimente deosebite, dar nu găsise încă ocazia mărturisirii lor. Odată plîmbîndu-se împreună, el îi zise:

— Nutresc o afecțiune stăruitoare și profundă pentru tine. Ți-ar conveni să deții locul al treilea în viața mea?

— Depinde cine ar fi cei care mă preced! — fu răspunsul prompt al fetei.

— Primul: Dumnezeu; a doua: lucrarea lui Dumnezeu. A treia ai fi tu.

— Ordinea îmi convine, așa că accept propunerea!

După ce s-au căsătorit, au lucrat pentru Dumnezeu cu un succes remarcabil. Ea s-a ținut de cuvînt și i-a fost o ajutoare devotată. Periclitarea ei consta nu numai în a reven-dica (pretinde), dar și în a se simți datoare.

Cît de diferit ar fi randamentul multor pastori, dacă soțiile lor ar înțelege acest adevăr simplu și anume că, ar putea deveni o binecuvîntare pentru lume și pentru cauza lui Dumnezeu, dacă s-ar mulțumi cu acel loc umil, al treilea, din viața soțului lor, dînd prioritate intereselor colective față de cele proprii.

O soție de pastor ar trebui să fie muza, inspiratoarea la bine a soțului ei, o conștiință vie pentru el, cum a fost soția lui Pilat, sau înțeleapta Abigail pentru ursuzul Nabab. Ce tragedie, atunci cînd influența este negativă, cînd „muza“ distruge în loc să zidească, asmute în loc să tempereze, mai de grabă provoacă decît să potolească! În istoria sacră găsăm multe astfel de exemple negative. Cine nu cunoaște rolul sinistru jucat de Izabela în viața oscilantului Ahab? Cine nu a fost cuprins de o legitimă revoltă, citind perfida mașinație a Irodiadei,

În încercarea ei de a-l influența pe Irod în favoarea planului ei diabolic!? Care din noi nu o judecă pe Safira, consoarta lui Anania, chiar după aproape două milenii, pentru realizarea unui „acord perfect” cu soțul ei ispitit, privind o hotărâre luată împotriva lui Dumnezeu? Cine poate să o înțeleagă și să o aprobe pe soția lui Iov, sau să o scuze pentru sfatul ei nelegiuit dat unui soț greu încercat, sfat ce putea să-l demobilizeze și să-l arunce în cea mai cumplită deznădejde?

Dacă soția pastorului își închipuie că are dreptul de a deține rolul de „primă vioară” în viața soțului ei, în dauna înaltelor obligații morale, spirituale și sociale pe care le are pastorul, atunci va distruge nu numai idealul lui de viață, dar și propriul ei ideal, legat în subconștient de nimbul unui om „întreg”, al unui om superior și integru. O soție ideală de pastor va lupta totdeauna conștient împotriva unei tendințe romantice și puerile de a se afla permanent în centrul atenției, și nu va juca falsul rol de soție neglijată atunci, când interesul lucrării îl ține pe soțul ei departe de cămin, sau fiind el chiar acasă, trebuie să studieze.

Soția pastorului are o misiune multilaterală, îndatoririle ei se ramifică în multe direcții. Are îndatoriri de soție și ajutoare față de soțul ei; ca mamă și educatoare, trebuie să-și vadă de copii, de bucătărie și de ordinea casei. În comunitate se așteaptă ajutorul ei în activitatea comunității. Trebuie să simtă cu cei suferinzi, să aline durerile lor, să viziteze pe văduve și pe bătrâni lipsiți de simpatie și înțelegere. Societatea reclamă prezența ei în activități obștești, dar pe deasupra acestora ea mai are obligații și față de ea însăși: să se ocupe de propria ei sănătate și să se cultive cu scopul de a ține pasul cu soțul ei și să poată corespunde cerințelor multiple ce i se adresează.

O femeie, oricât de inteligentă și binevoitoare ar fi ea, nu va reuși să răspundă solicitărilor multiple decât în cazul când va ști să folosească timpul în mod judicios. Dacă pastorul are nevoie să-și facă un program într-o zi spre a-și onora obligațiile, atunci și tovarășa lui de viață va trebui să-și programeze lucrările ei în așa fel ca să-și ajute soțul, nicidecum să-l încerce. O masă pusă cu întârziere va genera dereglarea unui întreg șir de programe personale și comune, având repercusiuni serioase asupra credinței morale pe care îl acordă turmei păstorului ei. O odihnă de după amiază prelungită, va lipsi pe copii de ajutorul prețios al mamei în rezolvarea problemelor lor, sau îl va împiedica pe soț să-și continue programul fiind obligat să țină locul soției sale.

Una dintre calitățile importante pe care ar trebui să o aibă o soție de pastor, ar fi înțelegerea. O soție înțelegătoare tonifică cu adevărat viața de familie. Pastorul are de

întîmpinat multă neînțelegere în jurul său. Dacă va fi înconjurat de ea și acasă, sistemul său nervos va ceda repede, transformându-se într-o epavă. O versiune redă astfel criza lui Moise prezentată în Fapte 7,25: „Dar frații lui nu l-au înțeles...” Nu l-a înțeles, dealtfel, nici Sefora, legată de el să-i fie ajutoare pentru toată viața! Datorită neînțelegerii și intransigenței ei, Moise era să-și piardă viața (Exod 4,24). Probabil că acest bărbat al lui Dumnezeu a suferit cumplit din cauza norului de neînțelegere care i-a umbrat viața. Dar nu s-a descurajat, nu s-a lăsat pradă unor lamentări dezarmante și bolnăvicioase, ci a folosit neînțelegerea ce-l învăluia, transformând-o într-un motiv de a căuta înțelegerea

lui Dumnezeu, predându-și viața în mâinile Sale. Aceasta este, poate, singura cale pe care ar trebui să o aleagă și servul lui Dumnezeu, în cazul că ar trece prin încercarea lui Moise.

O soție ideală va avea încredere în soțul ei, nu-l va cicăli inutil cu bănuțurile închipuite; nu va face din nimicuri o tragedie, nu se va deda la spectacole penibile de gelozie, nu va fi suspicioasă, nici capricioasă. Pastorul este un duhovnic și se încarcă adesea cu tainele familiilor, sau are de-a face cu unele secrete adine tănuite ale sufletelor. Soția ar trebui să înțeleagă acest lucru și să se comporte în consecință.

Într-o seară târzie am fost chemat prin telefon de o voce necunoscută la patul unui muribund. Ieșind în stradă am fost întâmpinat de un soț care, scuizându-se, mi-a făcut cunoscut că telefonul a fost doar un motiv pentru a mă scoate din casă și a-mi cere ajutorul într-o criză familiară destul de gravă. Am stat deci în acea familie pînă cînd conflictul a fost aplanat și pacca

restabilită. Noaptea trecuse și se iveau zorile. Ambii s-au hotărît înaintea lui Dumnezeu să reia cu noi forțe lupta pentru păstrarea unității în familie și să biruiască. La plecare sora m-a întrebat dacă acasă obișnuiesc să discut despre vizitele pe care le fac, și mi-a dat de înțeles că s-ar jena în fața soției mele dacă ea ar afla că am fost chemat de dinșii. În adevăr, ar fi fost de ajuns să spun unde am fost chemat, ca soția să deducă imediat mobilul acestei vizite nocturne. Probabil că în Sabatul următor privirea propriei mele soții ar fi putut să răscolească sentimente nedorite în familia în cauză, să roșească obraji ca astfel să se nască noi necazuri.

Dacă tovarășa de viață a pastorului speculează această situație „civică” a ei în scopuri de investigații ale curiozității, poate va reuși să afle multe amănunte din viața păștorilor soțului ei, sau chiar și din dezbaterea confidențială ale comitetelor, dar îl va aduce foarte curînd pe soțul ei în trista situație de a i se fi terminat problemele, întrucît sufletele care ar avea nevoie de alinare sufletească și de sfaturi în problemele lor intime, vor renunța de a „încerca” inutil acest cuplu cu luptele lor lăuntrice ce se par a fi imposibil de păstrat în mormîntul unei singure inimi. În astfel de cazuri pastorul ar trebui să procedeze asemenea duceleui de Wellington, căruia i s-a oferit o sumă fabuloasă de bani în schimbul unei informații.

— Sire, întrebă ducele — ați fi capabil să păstrați un secret?

— Desigur, — fu răspunsul prompt al interlocutorului.

— După o pauză semnificativă ducele continuă cu voce hotărîită:

— Atunci ... vă rog să mă credeți că și eu !!

Soția pastorului dacă e conștientă de marile răspunderi pe care le poartă soțul ei, ar trebui să-l ajute să fie discret și vrednic de încredere. Nu va încerca să-și atribuie sarcini organizatorice, nu se va afișa nici în postura de super-pastor, nici în aceea de vice-pastor. Va avea grijă să aibă totdeauna o atitudine demnă, civilizată și binevoitoare, fără aiere de superioritate: modestă, atentă și veșnic încurajatoare pentru sufletele simple, dar prețioase în fața lui Dumnezeu.

Casa pastorului, prin natura calității gazdei, este o casă des vizitată. Aceasta, bineînțeles, provoacă deranj în programul familiei și dă mai mult de lucru stăpînei casei. Ar fi foarte de dorit ca mușafirii să nu simtă din comportamentul ei că îi sînt o povară, ci printr-o atitudine amabilă și servabilă, ei să fie cuceriți în așa măsură, ca să li se impune adine în minte plăcerea prieluită de acea vizită.

Soția pastorului, în majoritatea cazurilor, este și mamă. Trebuie să fie și o bună pedagogă. Cînd soțul este plecat, dînsa îi ține locul și trebuie să hotărască în toate problemele. În viața copiilor multe vor depinde de atitudinea sănătoasă și

IV.

Activitatea sa
în Elveția

echilibrată a ei. În lipsa soțului, ea trebuie să fie duhovnicul, pastorul familiei, rugându-se cu copiii și dându-le o educație spirituală și civică la nivelul cerut de poziția pe care o ocupă soțul ei în biserică și în societate.

Experiența a dovedit că de multe ori pastorul fiind ocupat cu educația altora, își neglijează propria sa familie. Și dacă nici soția sa nu este la înălțime, copiii le fac surpriza unei comportări nedemne. Dacă studiați bine cazurile negative și veți cunoaște subtilitățile și „ostilitățile” acestor familii, veți constata că în majoritatea cazurilor nu s-a realizat acel acord perfect între cei doi soți, fără de care nu se poate realiza nici un echilibru sănătos. Dacă soția își permite să-și contrazică soțul în fața copiilor, sau dacă soțul este lipsit de înțelegere și de simpatie; dacă copiii văd că cei doi sint firi leit asemănătoare, și — conform legii magnetismului, se resping reciproc — aceasta va scinda sufletul lor, împingându-l la neascultare, la revoltă și la alegerea unor căi lăturalnice.

Un pastor își sfătuia fiica într-o situație oarecare. Soția spăla vesela și cu un iz de ironie în voce, a intervenit:

— Întrebă-l pe tăticu, dacă el la vârsta ta așa a făcut cum preținde să facă alții!...

Pentru asemenea situații se potrivește cuvintele lui Shakespeare, din Hamlet: „Slăbiciune, — femeie și-e numele!” Cit de puțin ne dăm seama că astfel de imprudențe se plătesc scump și că numai veșnicia va dezvălui urmările monstruoase ale unor atitudini neprincipiale, ale căror victime vor fi chiar copiii, pentru a căror fericire am fi dispuși să ne sacrificăm ca părinți.

Dar să privim un alt tablou al soției. În Apocalips cap. 12,1 avem imaginea „femeii îmbrăcată în soare”. Ne este cunoscută analogia: este vorba de biserică lui Hristos. Îmbrăcată în soare, vrea să exprime curăția ei de caracter. Așa ar trebui să fie o soție creștină: curată, demnă, lipsită de necurăție și de slăbiciuni. Dar... și soarele are pete pe suprafața sa, ce pot fi observate numai cu ajutorul unor geamuri fumurii. Dacă și soarele, simbolul curăției, are pete întunecate, atunci este firesc ca și soția pastorului să aibă slăbiciuni. Fiecare pastor este conștient că nu s-a căsătorit cu un snger ci cu o ființă supusă imperfecțiunilor, ca și el. Ar fi culmea „exigenței” nedemne ca pastorul să caute aceste defecte, privindu-le printr-o prismă...obscură.

La rândul ei soția creștină să aibă idealul de a fi îmbrăcată, nu după ultima modă, ci în strălucirea unui caracter nobil, sau folosind expresia biblică, să fie veșnic îmbrăcată în soare, ca astfel să fie un permanent simbol al bisericii care va dobindi, prin credințioșia ei, izbînda finală și slava veșnică.

Wilhelm Moldovan
pastor, Conf. Cluj

U ltimul articol privind viața și activitatea pastorului Mihai Belina Czechowski ni-l înfățișa lucrînd cu zel timp de un an și două luni în Italia, în Văile Valdenzilor atît de îndrăgite de el, nu numai datorită succesului obținut aici ci datorită și rezonanței istorice a acestor locuri.

Cu articolul de față vom face un pas mai departe în istoria vieții și activității acestui bărbat mistuit de povara chemării sale, dar și de necazurile familiare, administrative și ale instabilității sale innăscute. Il vom urma în activitatea sa în Elveția.

M.B. Czechowski părăsește Italia, nu mai înainte însă de a se îngriji a lăsa în locul său doi bărbați care să-i continue lucrarea, și anume: François Besson și Joseph Jones. De ce n-a rămas mai mult timp în Italia și a trecut așa de repede Alpii dincolo în Elveția, este o întrebare a cărei răspuns se găsește în temperamentul și concepția despre lucrare a acestui bărbat

De regulă, îl găsim totdeauna mutîndu-se dintr-un loc în altul. Aceasta determinat, poate, de conștiința vastității lucrului de înfăptuit și scurtînea timpului, de greutatea și problemele vieții și posibilitățile lui financiare totdeauna insuficiente, dar cu precădere și de faptul că Elveția avea o așezare centrală, ceea ce corespundea mai bine planurilor sale cu privire la o lucrare europeană și de asemenea la o lucrare de publicații. Pentru realizarea acestor deziderate, Elveția prezenta mai multă siguranță, Italia fiind la data aceea, divizată și bîntuită de frămîntări și război civil.

Astfel, la 5 septembrie 1865 o grupă de 10 persoane călătoreau de la Tore Pellice (Italia) spre Elveția. Acest grup era format din: M. B. Czechowski, Marie Virginie

Czechowski; un frate al lui Czechowski, domnișoara Butler, secretara lui M. B. Czechowski, J. D. Geymet, pe care Czechowski și-l asociază în Italia, în vederea lucrării de publicații, și copii săi: Ludomir, născut la 14 mai 1852, Ana-Sophia, născută la 9 mai 1854, Michael-André, născut la 1 ianuarie 1856, Victor-Emanuel, născut la 2 august 1860 și Claudia, născută la 1 februarie 1865.

Călătoria a fost începută cu o trăsură spre muntele Cévis, dar pentru că familia dispunea de prea puține mijloace financiare, trecerea Alpilor a trebuit să fie făcută pe jos. Cu bagaje, cu copiii mici, ultimul de numai opt luni, această călătorie n-a fost deloc ușoară. Peste noapte, întregul grup este găzduit la Iverdon, la un țaran pe un pat de paie, după ce li s-a servit o supă. În ziua următoare au găsit loc de găzduire în localitatea Grandson, nu departe de Iverdon, în casa care mai există și astăzi, „La Ruche”, pe care au închiriat-o cu 12 franci pe lună. Familia nu avea nici un fel de mobilă, căci au luat numai ce au putut trece peste muntele Cévis cu ei, iar bani, aveau prea puțini. Cu toate acestea, întregul grup privea cu încredere și optimism viitorul.

Începutul activității lui M. B. Czechowski în Elveția a fost ca și pînă aici, un început modest. Sprijin financiar primea foarte rar și insuficient. De fapt, poziția sa era foarte curioasă. Czechowski venise în Europa contrar sfatului și cuvîntului conducerii Bisericii A.Z.S. și era sprijinit financiar de către Adventiștii de Ziua Întîia, dar nu era considerat ca fiind misionarul lor, deoarece el vestea întotdeauna adevărul Bisericii A.Z.S. În legătură cu aceasta, revista „World Crisis” din 22 noem. 1865 spunea: „...nici o societate misionară nu l-a luat sub ocrotirea sa.” El fiind „sprijinit prin ajutor personal.” (Pag. 38).

În rapoartele semnate de Czechowski și publicate în revista mai sus amintită, se arată începuturile activității acestui neobosit slujitor al lui Dumnezeu — „Pînă la 1 noiembrie 1865 am avut în casa noastră (Grandson) cîte o adunare în fiecare seară...” urmează apoi lucrarea în localitățile Missy, Payerne, de partea cealaltă a locului Neuberger, și în continuare, Neuchâtel, Bondry, Bevaix, La Chaux

de Fonds etc. După obiceiul său publică în ziarele locale anunțuri privind conferințele ce urma să le țină și predica în bisericile altor denominațiuni sau în alte locuri. Tânărul J. D. Geymet care s-a alăturat lui Czechowski în Italia, s-a dovedit de un real folos, demonstrând un interes deosebit și calități valoroase de misionar.

Asemenea neobositului apostol Pavel, luna ianuarie 1866, îl găsește pe M. B. Czechowski într-o nouă călătorie în Neudaergen Jura, dar era legat și de problemele interne ale vieții și familiei, cum și de corespondența pe care o primea, sau o expedia în America, Florența, Pisa, Turin și Tore Pellice, în Italia și în alte părți.

La 7 februarie 1866 are loc primul botez în Elveția, botez ce s-a ținut la Grandson. Cele două persoane au fost, Louise Pigueron, un nume ce va fi legat, mai târziu, de istoria adventă din țara noastră, și J. D. Geymet, conlucrătorul său din Văile Valdenzilor.

La 12 martie 1866, într-o scrisoare adresată fratelui Grant (S.U.A.), Czechowski amintește despre lucrarea sa în Jura, Basel, Berna, Lausanne și iarăși în Fleurier. În această ultimă localitate, cerându-i-se să precizeze care îi este apartenența religioasă, Czechowski răspunde: „Acei care cred în apropiata revenire a Domnului Hristos, sînt numiți de obicei, creștini adventiști, adică Adventiști de Ziua a Șaptea.” (W. C. 25 aprilie 1866). Din această perioadă i se alătură din Fleurier, alsacianul S. D. Hauhardt și fiul său J. D. Hauhardt, care vor fi de un mare ajutor lucrării lui Czechowski. În orașelul Le Loche intră în relații bune cu pastorul baptist care-l invită a predica în biserică sa, iar în luna august 1866 îl găsim vizitînd grupele de credincioși din Le Loche, La Chaux de Fonds și Fleurier.

Așa cum am amintit mai sus, dorința lui Czechowski care a fost determinantă și în venirea sa în Elveția, a fost de a începe publicarea unei reviste. Se pare că această dorință mistuitoare a sa, care ne ajută și la definirea capacității sale multilaterale, s-a putut realiza. În Elveția, el publică prima revistă a bisericii A.Z.S. în Europa și anume: „L'Évangile Éternel et l'accomplissement des prophéties sur la venue du Sauveur (Evangheliu Veșnică și împlinirea profețiilor

cu privire la venirea Mîntuitorului). Primul număr al acestei — reviste poartă data de iunie 1866. Faptul că revista „L'Évangile Éternel” a putut vedea lumina tiparului se datorește darului, mai mult decît generos, al contelui Guicciardini din Florența, unul din conducătorii proeminenți ai bisericii „Chiesa dei Fratelli”, din Piemont. Al doilea număr al revistei apare la 15 august 1866 și de la data aceasta, cu mici întreruperi, revista va apărea săptămînal. În septembrie 1866, Czechowski publică o mare hartă profetică, a cărei ediții în limba germană va apare în 1868, lucrare tipărită de Bonfantini din Basel (E. E./14 aug. 1868, pag. 132). Czechowski mai publică și alte broșuri, din care amintim:

— „Adevărata Biserică a lui Dumnezeu și a Mîntuitorului nostru Isus Hristos” — Grandson 1866.

— Publică traducerea lucrării lui J. H. Waggoner „Natura Sabatului” (St. Blaise 1867).

Cum am mai amintit și în articolele anterioare, în America fiind, M. B. Czechowski, mai publică două lucrări: „Thrilling and instructive developments; an experience of fifteen years as roman-catholic clergyman and priest” (Întimplări palpitate și instructive; experiența a cincisprezece ani ca preot romano-catolic — Boston 1862) și de asemenea „Poland, Sketch of her history” (Polonia, schița istoriei ei — New York 1863).

Cu aceste tipărituri, colaboratorii lui puteau acum să lucreze ca evangheliști cu cărți. În Elveția aceștia erau: Jean David Geymet, Jean David Hauhardt și S. D. Hauhardt. În august 1867 M. B. Czechowski scria în revista World Crisis, că Jean D. Hauhardt lucra la Lausanne, tatăl său S. D. Hauhardt în Jura, iar Jean D. Geymet în Val de Ruz, aceștia fiind de fapt primii evangheliști cu cărți. (Hauhardt tatăl și fiul au fost botezați la 19 august 1866 și consacrați pentru a sluji în via Domnului).

De foarte mult timp Czechowski care întîmpina greutăți în tipărirea revistei se zbătea spre a putea avea propria lui presă de tipărit. În acest scop apela la toți cei ce-l puteau ajuta spre a putea face suma necesară cumpărării tiparului. Cu ajutorul fraților din Tramelan, în luna februarie 1867 revista „L'Évangile Éternel” apare

în propria sa tipografie. În lipsa sa de acasă, „tipografia” era în grija fiului său Ludomir și a fratelui său Michael.

O colecție reprezentativă a acestor reviste, se găsește azi și în biblioteca Uniunii noastre, o colecție foarte importantă și valoroasă. Se mai cunoaște numai o singură colecție a acestei reviste ce se păstrează în Elveția. Revistele ne-au parvenit prin familia regretatului frate P. P. Paulini care, pe cînd se afla în Elveția, ca președinte al lucrării de acolo, a achiziționat-o, păstrînd-o în familie și ajungînd astfel pînă la noi.

În paginile acestei reviste, la rubrica „Notre Journée” cititorii puteau urmări activitatea lucrării ce începea acum să se contureze din ce în ce mai bine. Aceste note constituie și pentru cititorul și cercetătorul de astăzi izvoare foarte valoroase de informare.

Este interesant, pentru viziunea și mentalitatea lui M. B. Czechowski, relațiile lui, care în 1867 scria: „Avem bucuria de a face cunoscut frățietății, că cele două „Conferințe Generale” ale noastre, ce au avut loc, prima la 22 iulie 1866 la Le Loche, iar a doua la 12 august 1866 în Calames, au fost binecuvîntate de Domnul Dumnezeu... A treia „Conferință Generală” va avea loc pe 22 august. În concepția de atunci Conferința Generală însemna întrunirea întregii frățietăți Advente dintr-o anumită regiune, adunări ce așa cum am văzut se țineau foarte des.

Parcînd rapoartele acestui bărbat al lui Dumnezeu din anul 1866, vom vedea că activitatea lui era împărțită între lucrarea de vestire a Evangheliei, și vizitare a grupelor de frați din Le Loche, Calames, Fleurier, La Chaux de Fonds, Grandson, Auvornier, Tramelan, etc. și activitatea de pregătire, tipărire și expedierea revistei.

Desigur, mai erau probleme legate de familie, pe care de fapt o lăsa mai mult singură. Este de remarcat că în călătoriile sale M. B. Czechowski revenea mereu la Tramelan, unde s-a stabilit-mutual — un centru al lucrării A. Z. Ș. din Elveția. Dar despre alte aspecte ale activității lui M. B. Czechowski în Elveția, în numerele viitoare ale revistei noastre.

D. Popa

pastor

Constantin Alexe

Secretarul Conf. București

Ce gândim noi

despre Hristos?

„Cu aproape două mii de ani în urmă, un Om, în tinerețea celor treizeci de ani, a murit de moartea unui criminal, răstignit pe cruce. De atunci fiii lui Adam nu s-au eliberat încă de repedensiunile crelate de această execuție stranie.”

Un scriitor, privind într-un album tabloul de pe Calvar, s-a exprimat astfel: „Crucificarea ne-a transmis un simțămînt de profundă și permanentă durere. Îl văd aveau pe Isus, Omul cu stigmatul morții în privire; simt parcă cum cuiele au rupt carnea miinilor și a picioarelor Sale; mă înfior de cruzimea ostașilor și de batjocura multora dintre adversarii Lui; tresar la strigătul Său, cînd Și-a încredințat lui Dumnezeu, duhul Său; și stau înmărmurit în fața firicelului de sânge și apă pe care sulița ostașului l-a slobozit din coasta Lui străpunsă.” Întorcînd, după o vreme pagina albumului și-a exprimat, cu regret părerea: „Dacă Dumnezeu ar fi fost acolo, n-ar fi îngăduit să se săvîrșească pe Calvar astfel de fapte.”

Totuși punctul interesant al religiei creștine este tocmai faptul că Dumnezeu era prezent pe Calvar. Dumnezeu era însuși El — Crucificatul. Aici, la cruce, începe marea deosebire dintre creștinism și toate celelalte religii. Inima lui Isus n-a aparținut unui geniu filosofic sau religios, și nici vreunui om supra-nunim de alții „sfînt”.

Noul Testament scoate în evidență că Domnul Isus Hristos a fost Dumnezeu întrupat — și aceasta nu numai pentru motivul de a ne fi nouă un exemplu, ci pentru a fi Jertfa de ispășire pentru păcatele tuturor fiilor lui Adam. Astfel relațiile noastre cu Domnul Isus Hristos însemnează viață sau moarte — viață veșnică sau moarte veșnică. „Cine are pe Fiul, are viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viață.” (1 Ioan 5,12).

Isus Hristos a fost singurul om cunoscut în istorie care a pretins că este de origine divină și care a fost socotit ca atare în fața umanității. Și faptul surprinzător este că atunci cînd citim afirmațiile Sale despre divinitatea Sa, nu constatăm nici un dezacord între faptele și afirmațiile Sale. Îndreptîndu-Și privirea spre soare, El declară: „...Eu sînt Lumina lumii: cine mă urmează pe Mine, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții.” (Ioan 8,12). Și cu alte ocazii El spunea:

„Cerul și pămîntul vor trece, dar cuvintele Mele nu vor trece.” (Mat. 24,35).

„Eu sînt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl, decît prin Mine.” (Ioan 14,6).

„...Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl...” (Ioan 14,9).

„Isus le-a zis: „Adevărat, adevărat, vă spun că mai înainte ca să se nască Abraam, sînt Eu.” (Ioan 8,58).

Nici un om n-a vorbit ca El, pentru că nimeni n-a trăit așa cum a trăit El. Cea mai naturală explicație a vieții Sale este că Isus a trăit o viață divină.

Un scriitor, referindu-se la figurile remarcabile ale veacurilor, pe care ar fi avut dorința de a le fi putut vedea, a ajuns la următoarea concluzie:

„Există doar o singură Persoană — Isus Hristos — cu totul diferită de toate figurile proeminente ale tuturor veacurilor... Dacă de exemplu Shakespeare ar intra în camera în care ne-am găsi, cu toții ne-am ridica în picioare și l-am îmbrățișa. Dar dacă — Hristos — ar intra în cameră, am cădea cu toții la picioarele Sale și l-am săruta poala îmbrăcămîntii.”

Isus mai spunea: „Și viața veșnică este aceasta: să te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis Tu.” (Ioan 17,3).

Această cunoștință depășește în dimensiune, pe toate celelalte. Este cheia de boltă care-ți oferă cunoștința de a trăi sau muri cum se cuvine. Este piatra de incercare pentru toate ideile trecutului, a filozofiei și religiei. Orice alt crez preferat nu poate fi verificat decît prin Cuvîntul Său. Mulți se entuziasmează de filozofii religioase dar întrebarea cea mai importantă a cărui răspuns ne poate scuti de alte investigații și preveni dezamăgirile, este: „Ce credem noi despre Isus Hristos, Persoana remarcabilă a tuturor veacurilor?”

Să începem analiza, privind problema păcatului și a vinovăției. Nevoia de a fi împăcați cu Dumnezeu a preocupat mult pe marii cugetători creștini. Soluțiile propuse privind problema vinovăției sînt diferite, dar ele se pot rezuma la două:

„eforturile omenești” și, harul divin”. Toate religiile de inspirație omenească se sprijină pe eforturile personale: ele îl stabilesc pe individ ca centru al preocupărilor lor. Creștinismul însă L-a fixat pe Dumnezeu ca centru de cugetare și el apare ca o religie a harului, în care Divinitatea se sprijină pe iubirea acordată creștinului și face pentru el ceea ce acesta nu poate face pentru sine.

Să luăm în atenția noastră această problemă cu cele două soluții, așa cum sînt ele prezentate de teologia Apostolului Pavel Bisericii din Colose. Deși epistola către Coloseni este destul de scurtă, și poate fi citită într-un sfert de oră, dezbate atît de larg problema încît concluziile pot răspunde întrebărilor din cursul unei vieți întregi. Aici apostolul Pavel ne arată nu numai „cum” putem fi împăcați cu Dumnezeu dar și „cum” putem fi eliberați de păcat.

Apostolul Pavel, aflat reținut într-o închisoare romană, a fost vizitat de Epafros, prezbiter în Comunitatea Colose, care l-a informat despre învățăturile eretice introduse de unii interesați printre credincioși. Acești falși învățători propovăduiau și ei ideea că problema păcatului era esențială dar că eliberarea din păcat se poate face numai prin mortificarea trupului și introducerea intermediarilor între Dumnezeu și faptele Sale.

Cum se putea Apostolul Pavel împotrivi acestei rătăcirii și care puteau fi mijloacele cele mai eficiente pentru combaterea lor? A întâmpinat deci rătăcirea scoțînd în evidență pe Hristos, Acela care Singur poate satisface toate cerințele păcătoșului. Forma cea mai nobilă și realistă de a întâmpina controversa este aceea de a prezenta Adevărul în postura lui sublimă. Să reținem partea esențială din această splendidă epistolă.

Astfel în capitolul întii, Isus Hristos este arătat ca fiind chipul Dumnezeului nevăzut, plinătatea desăvîrșirii Sale (cap. 1,13. 15. 19). El, Isus, este Creatorul universului

(continuare în pag. 16-a)

epistola

Mai înainte de a continua investigațiile noastre, abordând capitolul nouă al epistolei către Evrei, să mai zăbovim puțin asupra „legămintelor” de care ne-am ocupat în capitolul precedent.

Lui Adam, la creațiune, i-a fost făgăduită viața veșnică sub rezerva ascultării lui de Dumnezeu. Deci el urma să-și definească poziția sa față de oferta divină de a fi dăruit cu viața veșnică. Acest lucru i-a fost transmis lui Adam personal de către Dumnezeu:

„Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „poți să măninci după plăcere din orice pom din grădina; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu măninci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit.” (Gen. 2, 16-17). Acesta este un alt mod de a spune: „Ascultă și vei trăi; nu asculta și vei muri.”

Natura, așa cum a fost adusă la existență de Dumnezeu, era un tot armonios. Fiecare creatură, fiecare pasăre, orice animal și fiecare pește, plantele, florile și orice boschet, orice avea viață, putea și avea viață numai dacă se conforma legilor ce dirijau existența lor. Peștilor le-a fost dată apa ca element al vieții lor. Dacă ei și-ar fi schimbat acest mediu natural stabilit și ar fi încercat să-și ducă viața pe pământ, ei ar fi pierit. Plantelor li s-a dat să-și înfigă rădăcinile adânc în pământ, și legile naturale cer ca ele să-și perpetueze

specia în acest mod. Animalelor le-a fost dat să alerge pe cimpii, și dacă ele ar încerca să trăiască asemenea peștilor, sau să zboare ca păsările, ar sfârși în neființă.

Cînd Adam a fost creat, el a găsit de acum o lume organizată, în care fiecare creatură își avea locul ei, în care guvernau de acum legi și în care tot ceea ce exista avea viață în condițiile ascultării, conformării legilor naturale ce le dirijau existența. Asupra unei astfel de vieți, Adam a fost așezat ca conducător.

Lui, ca și întregii creațiuni, viața i-a fost dată cu condiția ascultării de legile vieții. Legile naturale se aplicau lui Adam, tot în fel cum se aplica întregii creațiuni a lui Dumnezeu. Lui Adam i-a fost destinată o hrană, așa cum le-a fost dată și celorlalte creaturi ale lui Dumnezeu, și i-a fost stabilit un domeniu de activitate și un loc în schema generală a creațiunii. El trebuia „să crească, să se înmulțească și să umple pământul; el trebuia să stăpînească peste orice ființă vie. El trebuia să fie stăpîn peste toate.” (Gen. 1, 28).

Era totuși o diferență destul de importantă, între Adam și viețuitoarele cîmpului pe care Dumnezeu le crease. Adam a fost creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și înzestrat cu inteligență și libertatea de a alege. Acest fapt

a făcut ca ascultarea sa să fie la un nivel mai înalt decît restul creaturilor lui Dumnezeu.

Animalele ascultă supunîndu-se legilor naturale nu printr-un act voluntar, ci din instinct. Supunerii lor nu le-a fost alăturată nici o valoare morală. Adam, din contră, putea refuza să se supună, să asculte; dacă alegea astfel, Adam putea să sîdize pe Dumnezeu, dar desigur, ca ființă inteligentă liberă să aleagă, fiind conștient și de consecințele ce aveau să urmeze în mod logic.

Acest fapt a făcut necesar ca Dumnezeu să supună pe Adam și pe Eva unui test, care să pună la probă atitudinea sau alegerea lor de a asculta sau nu. Nu ar fi fost un lucru înțelept din partea lui Dumnezeu să le acorde o autoritate independentă, sau să-i înzestreze cu viața veșnică, pînă ce nu erau puși la probă pentru a se vedea dacă ei rămîn în cadrul legilor vieții stabilite de Dumnezeu, ca condiție pentru o existență veșnică. Toată natura era supusă unor legi și fiecare creatură ascultă de legile stabilite ei. Se va supune oare omul de bună voie? Acest lucru trebuia probat.

Porunca de a nu mânca din pomul cunoștinței binelui și răului, nu era singura poruncă de care Adam trebuia să asculte. Ci era numai un test care să soneze capacitatea și dispoziția lui de a se supune, de a asculta pe Dumnezeu și în alte lucruri. Despre acest lucru un comentariu prezintă:

„Porunca aceasta i-a fost dată spre a fi un test exterior, vizibil, care să determine dacă el era dispus sau nu să asculte de Dumnezeu în toate lucrurile. Creat sînt, cu toate sentimentele lui pure, nevinovate, existau mai multe motive care cereau ca cercarea ascultării sale să fie făcută printr-o poruncă exterioară și pozitivă, interzicîndu-i-se ceva ce era rău numai prin faptul că i-a fost interzis, și nu pentru că avea ceva rău în sine fructul respectiv. În acest fel, avea să se vadă dacă Adam va asculta din principiu „ASCULTĂRII”, sau nu. Ascultarea sa era o ascultare legată direct de Dumnezeu, și nu de rațiunea sau logica sa.”

„Porunca de a se abține de la a mânca din pomul oprit, a fost un test special și hotărîtor în dreptul unei ascultări generale. De fapt, interzicerea în sine, din punct de vedere moral, nu prezenta nimic deosebit, ci porunca a fost în mod admirabil adaptată spre a fi o probă clară și nudă a supunerii absolute față de voința lui Dumnezeu.”

către evrei

Porunca de a nu minca din pomul oprit a fost o poruncă pozitivă, dată spre a fi un test, o punere la probă. Este pozitivă, pentru că singurul ei rezon, singura ei motivare era „UN AȘA ZICE DOMNUL”. O poruncă pozitivă cuprinde în sine ceva ceea ce în sine nu cuprinde nimic rău, nu este vătămător, dar care este rău pentru că este interzis prin poruncă și nu pentru că ar conține în sine elementele răului. Dumnezeu adusesse la existență pomul cunoștinței binelui și răului, tot așa cum îi făcuse și pe ceilalți. Răul nu intrase în pom, dar prin neascultare de porunca lui Dumnezeu, răul avea să triumfe asupra lui Adam. Dacă Dumnezeu ar fi ales pentru acest test un alt pom, proba ar fi fost aceeași. În orice caz, ar fi fost o poruncă pozitivă, ce avea la bază numai voința lui Dumnezeu. Ascultînd de o asemenea poruncă, Adam trebuia să lase la o parte raționamentul său propriu și să-l accepte pe cel al lui Dumnezeu și făcînd lucrul acesta, el recunoștea o judecată și o autoritate mai presus de propria sa judecată.

LEGĂMINTUL VIETII. La aducerea lor la viață, Adam și Eva aveau cunoștință de Legea lui Dumnezeu. După cum în legămîntul cel nou Dumnezeu scrie Legea Sa pe tablele inimii, tot așa Dumnezeu a scris Legea Sa în inimile primilor noștri părinți. Toate sentimentele lor, toate gândurile, cuvintele și actele lor erau în armonie și într-o perfectă conformitate cu voința lui Dumnezeu.

Că ei au acceptat voința lui Dumnezeu ca regulă de viață, și că au recunoscut dreptul Său de a pretinde ascultare, faptul acesta este evident din răspunsul pe care Eva l-a dat șarpelui, în care ea acceptă definiția lui Dumnezeu cu privire la ceea ce ei pot, sau nu pot face:

„Femeia a răspuns șarpelui: Putem să mîncăm din rodul tuturor pomilor din grădina. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: „Să nu mîncăm din el, și nici să nu vă atingem de el, ca să nu muriți.” (Gen. 3, 2-3).

Acest răspuns descoperă faptul că ea a înțeles că a minca din fructele pomului cunoștinței binelui și răului, era un fapt oprit; că, a călca porunca înseamna moartea; iar ușoara ei ezitare în a accepta invitația lui Satan de a minca din fruct, arată că ea simțea obligația de a asculta de Dumnezeu.

Condițiile stabilite de Dumnezeu prin care primilor noștri părinți

le era fîgăduită viața veșnică cu condiția ascultării, conțin în ele elementele unui legămînt, și au fost numite în diferite feluri și anume, un legămînt al naturii, un legămînt legal, un legămînt al faptelor și un legămînt al vieții. Ele au fost în mod simplu reguli de viață, care dacă erau ascultate aveau să aducă moartea. Referindu-se la acest legămînt proorocul Osea spune: „Dar ei au călcat legămîntul, ca orice om de rînd.” (Osea 6, 7). (Alte traduceri redau astfel ultima parte a textului: — „asemenea lui Adam”).

Testul la care au fost supuși primii noștri părinți, a fost cel mai ușor test cu putință. El a fost așa de ușor, încît nu poate exista nici o scuză pentru păcătuire. Existau foarte mulți pomi în grădina, și nici o imaginație nu putea reține faptul că interdicția de a minca dintr-un pom, putea să le cauzeze neplăceri. În adevăr, dacă interdicția viza toți pomii, cu excepția unui singur pom, poate că ar fi fost ceva, și poate că nici chiar atunci n-ar fi constituit o problemă. Așa cum s-au petrecut însă lucrurile, păcătuirea lor nu are nici o scuză. Păcatul lor a fost un păcat făptuit în mod deliberat.

După căderea lui Adam, Dumnezeu putea lăsa pe primii noștri părinți, pe Adam și pe Eva, să moară, și să aducă la existență o nouă pereche de oameni. Dar acest lucru ar fi însemnat ca Dumnezeu să recunoască faptul că a dat greș în lucrările Sale. N-ar fi oare mai bine să se acorde lui Adam și Evei o nouă ocazie? Poate că au învățat lecția și nu vor mai fi neascultători. Dumnezeu îi va ierta și le va mai acorda o nouă șansă. Dar acest fapt implica și alte considerațiuni. Dacă li s-ar fi acordat posibilitatea unei noi probe și dacă ei ar fi căzut iarăși, și apoi li s-ar mai fi oferit astfel de ocazii și apoi altele și altele, fără de sfîrșit? Dar dacă aceste încercări ar fi fost făcute, ar fi înțeles ei oare lecția cum că moartea este consecința celei mai mici devieri de la voința lui Dumnezeu? Dacă ei nu aveau să înțeleagă acest lucru, atunci niciodată siguranța nu se va putea asigura în această lume ori în acest univers. În adevăr Dumnezeu poate ierta, dar problema nu este chiar așa de simplă. Omul a păcătuit și era necesar ca el să învețe că plata păcatului este moartea și că Dumnezeu nu hotă-

raște în mod arbitrar, ca moartea să fie plata păcătuirii, ci că moartea este înfășurată în păcat.

Totuși, Dumnezeu n-a așteptat pînă ce Adam a păcătuit, ca să facă planuri pentru răscumpărarea lui. Un plan a fost pus la punct din veșnicie, care acum a fost adus la existență și în acțiune și care era menit a salva pe păcătoși din această stare pierdută, să-i învețe natura păcatului și să-i readucă în locul unde Dumnezeu poate iarăși să intre în legămînt cu ei.

Dar mai înainte de a discuta aceste lucruri să revedem puțin ce înseamnă un legămînt și cum operează el între Dumnezeu și păcătoșii.

DEFINIȚII ALE LEGĂMINTULUI. Un legămînt între egali, este o înțelegere între două sau mai multe persoane, în care condițiile sînt acceptate mutual, impuse mutual și obligatorii, sau care leagă pe cei în cauză mutual. Un legămînt între neegali, ca de exemplu între Stat și cetățenii săi, sau între Dumnezeu și păcătoși, se numește un legămînt suveran, sau un legămînt poruncit care este de o natură diferită, putînd fi mai bine înțeles ca fiind o lege sau o fîgăduință, ambele, în natura lor împlinesc condițiile unui legămînt ca acela între Dumnezeu și păcătoșii. Unii comentatori definesc legămîntul, în sens teologic, ca fiind „fîgăduința lui Dumnezeu dată omului, care de obicei cuprinde o condiție ce trebuie să fie adusă la îndeplinire de către păcătoșii.”

Astfel, un legămînt inițiat de Creator, poate foarte bine să fie exprimat după cum urmează:

1) Fîgăduințe din partea lui Dumnezeu.

2) Aceste fîgăduințe sînt condiționate de ascultarea de anumite reguli.

3) O consecință, sau pedeapsă prevăzută în cazul violării acestor reguli.

Intr-un legămînt între egali, cei care sînt părtași contractului sau înțelegerii personale cuprinse în acest legămînt, discută termenii contractului și cad sau nu de acord asupra condițiilor ce stau la baza lui. Intr-un legămînt poruncit, din contră, nu există nici un fel de discuții cu referire la legămînt sau contract. Partea din contract care este superioară, nu face decît să anunțe condițiile și se presupune că cel mai mic, acceptă condițiile și se supune.

Acest lucru poate fi ilustrat în cazul unei persoane ce dorește să devină cetățean al unei țări. Este necesar ca el să-și manifeste această dorință, să-și asume răspunderea și să dea garanții că va respecta și onora constituția țării al cărui cetățean dorește să devină și să mărturisească solemn că el va asculta de legile acelei țări. În schimb, el se va bucura de protecția aceluși stat, ca fiind o parte a acestei înțelegeri sau legămînt. În acest caz, nu intervine, nici o discuție. Autoritatea statului fixează termenii legii ce reglementează aceste probleme, și cel în cauză subscrie voluntar la respectarea lor.

Persoana ce se naște într-o țară, nu subscrie formal la constituția și legile țării în care s-a născut, dar este sub un legământ solemn, ca cetățean, de a le respecta ca și atunci când a jurat solemn că va face astfel. Și el este sub obligația să păzească nu numai legile în vigoare în momentul în care el s-a născut, ci toate legile ce au fost promulgate în cursul vieții sale — nașterea lui îl plasează sub obligația de a se supune tuturor legilor.

Dumnezeu a făcut un legământ cu poporul Său atunci când l-a scos din robia Egipteană. Moise spunea :

„Și Domnul v-a vorbit din mijlocul focului, voi ați auzit sunetul cuvintelor Lui, dar n-ați văzut nici un chip, ci ați auzit doar un glas. El și-a vestit legământul Său, pe care v-a poruncit să-l păziți, cele Zece Porunci; și le-a scris pe două table de piatră“ (Deut. 4, 12.13).

Cele Zece Porunci sînt numite aici un legământ pe care Dumnezeu l-a poruncit, sau un legământ poruncit. Un alt asemenea legământ a făcut Dumnezeu cu poporul Israel în țara Moabului (Deut. 29, 1). Acesta a fost de asemenea un legământ poruncit și conținea această prevedere : „Nu numai cu voi închei legământul acesta, încheiat cu jurământ, ci atît cu cei ce sînt aici printre noi, de față în ziua aceasta înaintea Domnului, Dumnezeuului nostru, cit și cu cei ce nu sînt aici printre noi în ziua aceasta.“ (Deut. 29, 14-15).

Acest legământ a fost făcut cu poporul Israel și de asemenea „cu cei (cel) ce sînt aici printre noi“, adică, cu străinii (străinul) care poate nu avea nici o intenție să intre în acel legământ.

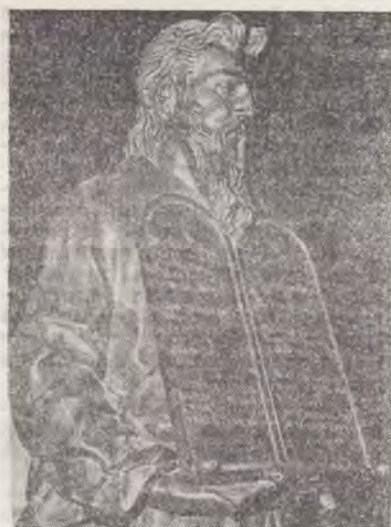
Și nu numai cu acele persoane ce erau prezente cu acea ocazie a fost făcut legământul, ci și cu „cei (cel) ce nu sînt (nu era) aici printre noi în ziua aceasta.“

Un legământ poruncit, în acest sens, este de fapt numai enunțarea unei legi care definește o îndatorire generală de a asculta, atît a celor prezenți, cit și a celor absenți. În acest sens, cele Zece Porunci sînt un legământ poruncit avînd o obligativitate universală. Într-un alt sens, mult mai limitat, poruncile constituie baza legământului specific făcut cu poporul Israel. Astfel, Legea lui Dumnezeu este legământul, fiind de asemenea baza acestui legământ.

Chiar și o făgăduință este un legământ. Căci într-un sens teologic un legământ este „făgăduința lui Dumnezeu făcută păcătosului, conținînd de regulă o condiție pe care trebuie s-o aducă la îndeplinire păcătosul.“ De fapt, la toate făgăduințele lui Dumnezeu sînt atașate anumite condiții. Cînd Dumnezeu făgăduiește poporului Său anumite binecuvîntări, la care sînt atașate și condițiile revărsării acestor binecuvîntări, avem aici prezente elementele unui legământ.

Astfel, făgăduința lui Dumnezeu, făcută lui Abraam, făgăduința vieții veșnice cu condiția ascultării, era în sine o făgăduință. Condițiile stabilite de Dumnezeu, condiții asupra cărora s-a căzut de acord în consiliile veșnicilor, erau : „Ascultă și vei trăi; nu asculta și vei pieri.“ Aceste condiții nu pot fi schimbate nicidecum, tot așa cum nici Dumnezeu nu Se poate schimba, căci ele au fost baza vieții și nu niște porunci arbitrare. După cum omul nu poate trăi dacă este scufundat în apă, după cum peștii nu pot trăi în afara apei, tot astfel nici omul nu poate viola legile ființei lui și totuși să mai trăiască. Legile naturii, legile vieții interzice acest lucru, nu ca niște reguli arbitrare, ci ca niște condiții inviolabile ale existenței.

PLANUL LUI DUMNEZEU. Dumnezeu fiind infinit de neschimbabil și atotcunoscător, El trebuie să a conceput din veșnicie un plan pentru orice cazuri de forță majoră.

Avînd cunoștință despre apostazia lui Lucifer, cum și de căderea lui Adam și Eva, cu toate consecințele acestei situații, El a creat lumea cu posibilitatea mîntuirii. Mîntuirea deci, constituia un punct valabil în lucrările lui Dumnezeu de a aduce la existență a pămîntului nostru. Este de neadmis și ceva străin lui Dumnezeu și de asemenea nevrednic de Sine, ca El să Se angajeze într-o astfel de lucrare ca creațiunea, o lucrare de mare responsabilitate și importanță, cu consecințe veșnice atît pentru Sine cit și pentru creaturile Sale, fără să aibă gata un plan care să dea soluții tuturor problemelor ce s-ar ivi, și care să poată face față tuturor acțiunilor vrăjmașului. Mai mult chiar, punînd la punct acest plan, era în natura lui Dumnezeu ca să aducă de așa manieră la îndeplinire lucrarea Sa, încît eventualele probleme ce s-ar ivi pe parcurs să fie nu numai ocazia de

a da pe față înțelepciunea, dragostea, dreptatea Sa, etc., ci, de asemenea, să facă față, cu consimțămîntul creaturilor Sale, chiar situației cînd aceștia nu foloseau ocazia ce li se oferea de a avea viață veșnică. Acest fapt avea să justifice pe Dumnezeu în lucrarea creațiunii Lui.

Așa cum am arătat mai sus, hotărîrea lui Dumnezeu de a crea ființe inteligente care să se bucure de exercitarea libertății de voință, a implicat serioase consecințe pentru creaturile Sale, și chiar și pentru Dumnezeu. În hotărîrea de a crea, se cuprinde în mod indiscret dar categoric, intruparea, suferința și moartea Fiului lui Dumnezeu. Motivele profunde ale creațiunii poate că vor rămîni pentru totdeauna o taină, dar noi le considerăm ca fiind întemeiate în dragostea lui Dumnezeu și în dorința Lui de a împărți cu alții viața ce își are originea în El. „Pentru că Eu trăiesc, și voi veți trăi.“ (Ioan 14, 19 u.p.), spunea Domnul Isus.

Dumnezeu trebuie să a știut — și a știut — că creațiunea lumii noastre avea să-L coste viața Fiului Său. În aceste condiții este de neconceput ca hotărîrea de a aduce la existență lumea, să nu fi fost rezultatul unui consiliu al persoanelor dumnezeirii, în mod deosebit, a unei înțelegeri între Tatăl și Fiul.

Fără nici un fel de îndoială că la un astfel de consiliu se referă profetul atunci cînd el vorbește despre „un om al cărui nume este Odrasla, va odrăsi din locul lui, și va zidi Templul Domnului, Da, El va zidi Templul Domnului, va purta podoabă împărătească, va ședa și va stăpîni pe scaunul Lui de domnie, va fi preot pe scaunul Lui de domnie, și o desăvîrșită unire va domni între ei amîndoi“ (Zah. 6,12—13). În timp ce unii interpreți vîd în cele de mai sus numai o împlinire locală în încoronarea lui Iosua, nu poate fi negat faptul că această locală împlinire nu epuizează profetia. Cel despre care se vorbește în textele de mai sus este rege și preot; el domnește pe „scaunul Lui de domnie“ și este „preot pe scaunul Lui de domnie“; el „va purta podoabă împărătească“, și „o desăvîrșită unire va fi între ei amîndoi“, sau cum redă traducerea engleză acest pasaj : „Un sfat de pace va fi între ei amîndoi“. Acest text își poate găsi completa lui împlinire numai în sfatul veșniciei, unde s-a pus baza planului ce prevedea faptul că Domnul Hristos avea să devină un Preot pe scaunul Lui, și de asemenea înălțarea templului lui Dumnezeu, acela ce n-a fost făcut de mîini omenești.

LEGĂMÎNTUL CEL VEȘNIC — Că a existat din veșnicie un legământ între Tatăl și Fiul, faptul acesta este evident atît din Sf. Scriptură cit și din motive laice. Iată cîteva considerente :

Domnul Hristos a considerat viața Sa pe pământ ca o împlinire a unui plan asupra căruia s-a căzut de acord la început. În Ps. 40,7, găsim anunțarea mai dinainte a întrupării Domnului Hristos și venirii Lui pe pământ în trup omenesc ca un răspuns la chemarea lui Dumnezeu Tatăl :

„Tată-mă că vin — în sulul cărții este scris despre mine — Vreau să fac voia Ta, Dumnezeule ! Și Legea Ta este în fundul inimii mele.” (Ps. 40,7). Această venire era într-o perfectă conformitate cu propria Sa dorință, cum se exprimă El în cuvintele : „Vreau, sau îmi place să fac voia Ta Dumnezeule”, sau în următoarea declarație mult mai puternică : „Mincarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui.” (Ioan 4,34).

Domnul Hristos a fost trimis de Dumnezeu, „El face adesea referiri la acest adevăr: „Tatăl care M-a trimis” (Ioan 12,49 — Ioan 6,44). „pentru ca... să creadă că Tu M-ai trimis” (Ioan 11,42). Pentru că ei „nu cunosc pe Celce M-a trimis”. (Ioan 15,21). „Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu” (Ioan 17,3). Timpul venirii Sale a fost de asemenea profetizat : „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său” (Gal. 4,4). Domnul Hristos era conștient de faptul că venind în trup omenesc în această lume, El împlinea o misiune divină și cu credincioșii a urmat instrucțiunile ce I-au fost date. De la primele momente ale convingerii Sale cu privire la divinitatea Sa, El fu conștient de faptul că trebuia să fie prezent acolo unde se aflau lucrările Tatălui Său (Luca 2,49). El putea spune cu toată înima : „... Totdeauna fac ce-I este plăcut” (Ioan 8,29).

Lucrarea pe care Domnul Hristos a făcut-o cît a fost pe pământ a fost în conformitate cu însărcinarea divină, iar Tatăl, nu numai că I-a comunicat planul, dîndu-I o lucrare pe care s-o termine, ci L-a ajutat să îndeplinească acest plan. „... fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl” (Ioan 14,31). „Cît este ziuă, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis” (Ioan 9,4). „... lucrările pe care Mi le-a dat Tatăl să le săvîrșesc” (Ioan

5,36). „... Tatăl care locuiește în Mine, El face aceste lucrări ale Lui.” (Ioan 14,10).

Domnul Hristos n-a rostit propriile Sale cuvinte, ci numai acele cuvinte pe care I le-a dat Tatăl. „Căci Eu n-am vorbit de la Mine însumi, ci Tatăl, care M-a trimis, El însuși Mi-a poruncit ce trebuie să spun și cum trebuie să vorbesc” (Ioan 12,49). „... Și Cuvîntul pe care-l auziți, nu este al Meu, ci al Tatălui, Care M-a trimis.” (Ioan 14,24). „... vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu... Eu, ce am auzit de la El, aceea spun lumii” (Ioan 8,28,26). Chiar în ceea ce privește doctrina pe care a învățat-o Domnul Hristos, El putea spune „Învățătura mea, nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis pe Mine” (Ioan 7,16).

Cînd Domnul Hristos era pe punctul să părăsească acest pământ, El a declarat : „Eu Te-am proslăvit pe pământ, am sfîrșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac” (Ioan 17,4). Partea vitală a lucrării Sale este aceea amintită de către apostolul Ioan, atunci cînd El spune că Dumnezeu „a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre” (1 Ioan 4,10). Aceasta incluzînd suferințele și moartea Fiului lui Dumnezeu, fapt ce, de asemenea, a fost în conformitate cu planul lui Dumnezeu. „... aceasta este porunca pe care am primit-o de la Tatăl Meu.” (Ioan 10,13).

Către încheierea lucrării Sale, Domnul Hristos a dat glas unei cereri cu totul și cu totul... unice. „Tată, spunea El vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine, și aceia pe care Mi i-ai dat Tu (Ioan 17,24). Aceasta nu este o rugăciune obișnuită. De fapt, este mai mult o cerere, decît o rugăciune. „Voia Ta s-o faci.” Dar acum El nu spune : „Facă-se voia Ta” ci spune pur și simplu „Vreau”. El nu cere o favoare ; ci El pretinde răsplata unei biruințe cîștigate.

În rugăciunea Sa de Mare Preot, Domnul Hristos se referă adesea la cei ce s-au consacrat Lui și implicînd lui Dumnezeu, Tatăl (Ioan 17,6,9,11,12,24). Acestea sînt pretențiile Lui. „El au păzit Cuvîntul Tău, spune El. Împlinind condițiile de a-i face... „mai rari decît aurul curat, și mai scumpi decît aurul din Ofir” (Is. 13,12) El cerea ca ei să-i fie dați Lui și să fie ca El.

Textele de mai sus sugerează o înțelegere prin care Domnul Isus Hristos se obliga să facă o anumită lucrare, iar în schimb, cei ce vor împlini condițiile stabilite, să-i fie dați Lui. În mintuirea celor păcătoși care a fost scopul venirii Lui pe acest pământ ; în anunțul că El a terminat lucrarea ce i-a fost dată, sau pe care Și-a asumat-o, cerînd ca răsplată a îndeplinirii lucrării Sale pe cei ce i-au fost dați de către Tatăl Său, găsim prezente elementele unui legămînt, de fapt ceea ce noi am fost conduși să credem cercetînd și alte texte ale Sf. Scripturi.

Un legămînt între Tatăl și Fiul nu poate fi — prin natura lui decît veșnic, care a fost încheiat mai înainte să fi avut loc lucrarea Creațiunii. Căci Dumnezeu pornind la înfăptuirea planului de a aduce la existență pe îngeri și pe oameni — bine știind că păcatul avea să se zămislească — nu putea face acest lucru fără a lua măsuri în vederea reîntoarcerii lor la Dumnezeu, fără a le da șansa unei a doua probe, dacă ei ar fi dorit acest lucru ; căci Dumnezeu aducînd la existență ființe omenești, știind că unele dintre ele aveau să respingă mila — bine oferit n-ar fi putut face acest lucru fără a stabili măsuri pentru o eradicare a păcatului din univers. Dacă ar fi făcut altfel, atunci fie că Dumnezeu ar fi dat pe față lipsă de înțelepciune și prevedere ceea ce n-ar fi fost în armonie cu puterea și autoritatea preștiinței Sale Dumnezeiești. Dar aceste ipoteze nu pot fi puse în dreptul lui Dumnezeu, pentru că El este un Părinte Bun, Milos, Atotcunoscător și Drept.

Astfel de considerente ca cele de mai sus, fac clar faptul că lucrarea creațiunii trebuia să includă orice măsură de prevedere și siguranță atît pentru divinitate cît și pentru om, și că întreg Planul Mintuirii trebuia să fie definitivat mai înainte ca Dumnezeu să preceadă la lucrarea creațiunii.

Planul de mîntuire, așa cum este el prezentat în Sfînta Scriptură, este mai bine înțeles în lumina unui legămînt în care părțile contractante sînt Tatăl și Domnul Hristos ; Tatăl reprezentînd Treimea Divină și unitatea lor, iar Fiul reprezentînd pe cei ce aveau să-L aleagă ca Încalculator și Răscumpărător al lor. În dreptul lor, Domnul Hristos a făgăduit și a garantat îndeplinirea condițiilor ce au fost stabilite din veșnicie iar, Tatăl a făgăduit a da Fiului Său pe toți aceia care vor îndeplini condițiile și pentru care Domnul Hristos se va pune chezas. Administrarea legămîntului acesta — în ceea ce-i privește pe păcătoși — a fost pusă în mîinile Domnului Hristos, El devenind astfel garantul nostru pentru îndeplinirea tuturor condițiilor. Cînd El a terminat lucrarea Sa aici pe pământ, cu și pentru cei credincioși și a putut să certifice că „ei au păzit Cuvîntul Tău” (Ioan 17,6), atunci El i-a putut prezenta spre acceptare „fără prihană și plini de bucurie înaintea slavei Sale.” (Iuda 24).

Aducerea la îndeplinire a acestui legămînt lucrează astfel : În momentul în care Adam a dat greș în a îndeplini cerințele lui Dumnezeu primind astfel dreptul la viață, Domnul Hristos avea să ia locul celui păcătos, devenind garantul său, salvîndu-l astfel de o moarte imediată, dîndu-i o nouă șansă, posibilitatea unei alte puneri la probă. Întrucît al doilea Adam, Domnul Hristos avea să devină capul

sau conducătorul creaturii conștiințe Dumnezeu avea să trateze cu El care era reprezentantul celui păcătos. Acest lucru se putea înfăptui numai cu condiția ca Domnul Hristos să devină în adevăr om, luind locul celui păcătos în toate, chiar și pînă acolo încît El să ia asupra Sa pedeapsa ce se cuvenea celui păcătos. Cu al doilea Adam El trebuia să facă față încercărilor și necazurilor așa cum a fost cazul și cu primul Adam, și printr-o strictă ascultare să demonstreze că este posibil pentru păcătos să asculte de Dumnezeu, răsculpărînd astfel pe Adam și urmașii acestuia care aveau să-L primească ca Mîntuitor și să se supună voinței divine. Prin ascultarea Sa, El avea să îndreptățească pe Dumnezeu și să infirme pretențiile lui Satan cum că cerințele lui Dumnezeu nu pot fi satisfăcute de om. El va constitui, de asemenea, o încurajare pentru cel păcătos, că acesta să creadă că prin ajutorul lui Dumnezeu, el poate atinge standardul pus de Dumnezeu pentru om, în cele spirituale.

Legămîntul între Dumnezeu și Fiul Său cu privire la mîntuirea Celui păcătos, poate fi numit pe bună dreptate legămîntul mîntuirii, căci prevederile lui fac posibilă mîntuirea celui păcătos, căci substituirea celui de al doilea Adam, în locul primului și asumarea de către Domnul Hristos a tuturor îndatoririlor ce reveneau, păcătosului, aceasta a făcut posibilă mîntuirea. Din partea lui Dumnezeu, a fost acceptarea de către El, a asigurării Domnului Hristos prin care Acesta Se lega să readucă pe păcătos la ascultare și să-l reprezinte înaintea tronului lui Dumnezeu, fără pată, fără zbîrcitură, ci pregătit pentru nemurire. Dumnezeu a făgăduit să amîne aplicarea pedepsei totale pentru păcat și să-i dea celui în cauză un timp în care acesta să se regăsească; adică i-a mai dat un timp de probă, neținîndu-i în seamă nelegiurea, așezînd în mîinile Domnului Isus administrarea acestui legămînt, dîndu-I toată puterea în ceruri și pe pămînt. Cum Domnul Hristos este acum reprezentantul celui păcătos, Dumnezeu tratează — în această problemă — numai cu El; cum păcătosul tratează problema sa numai cu Domnul Hristos, El devine veriga de legătură, „daysmanul“ cum aminteam în articolul trecut, Mijlocitorul între Dumnezeu și păcătos. Orice cerere pe care o avem de făcut Tatălui, trebuie s-o adresăm prin Domnul Hristos, după cum orice comunicare adresată nouă de Dumnezeu, ne vine prin Domnul Hristos. Căci El este Mijlocitorul și Garantul mîntuirii noastre.

EXEGET

Ce gîndim noi despre Hristos?

(urmare din
pag. 11-a)

(vers. 16,17). El există din veșnicii și deține superioritatea (vers. 17). Isus este Reconciliatorul între cer și pămînt, prin sîngele Său vărsat la Golgota (vers. 20-22).

În capitolul doi, Isus Hristos este capul oricărei domnii și stăpîniri (vers. 10,15). El este capul trupului bisericii (vers. 19). El este răspunsul cerului împotriva oricărei erezii (vers. 8-23).

În capitolul trei și patru El este totul în toți (vers. 3,11).

Primind acest adevăr, creștinul devine, în experiența sa ceea ce Dumnezeu vrea să devină. Și, pentru că Dumnezeu ne atribuie nouă moartea și învierea lui Hristos, de aceea și viața noastră trebuie să fie ca și a Aceluia care a fost înviat din morți. Trebuie să ne îmbrăcăm cu iubirea lui Hristos, care devine atunci semnul maturității creștine (cap. 3,1-4). Să fim deci, recunoscători pentru mîntuirea care ni se oferă în Hristos și care trebuie să se materializeze în gîndirea, vorbirea și faptele noastre (cap. 4,2. 3).

Cuvintele „Hristos este totul în toți“ (cap. 3,11) au o profundă semnificație în credința și practica creștină. Cum poate fi posibilă împăcarea mea cu Dumnezeu? Răspunsul este: exclusiv prin lucrarea Domnului Isus Hristos. Datoria mea este aceea de a primi în dar mîntuirea Sa. „Nu există nici o altă valoare cu care să se poată plăti prețul cerut de păcat. Singur Hristos poate deschide poarta și îngădui păcătosului să intre în Împărăția Sa.

Ni s-ar părea poate un lucru prea simplu, prea ușor ca să primim o mîntuire atît de ieftină? Atunci cum stau lucrurile cu obiceiurile noastre păcătoase? Ne chinuim poate să ajungem năzuințele simple și curate cerute pe calea credinței și nu reușim. În timp ce falșii învățători cereau credințioșilor din Colose să practice ascetismul, să asculte cu strictețe de regulile și cerințele lucrurilor materiale și pămîntești, apostolul Pavel le îndrepta privirile spre ceruri spunîndu-le: „Deci dacă ați înviat împreună cu Hristos, umblați după lucrurile de sus... Gîndiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pămînt. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu (Col. 3,1-3).

Introspecția bolnăvicioasă nu poate micșora puterea ispitei. Disciplina religioasă extremistă îndreaptă privirea asupra noastră în loc s-o îndrepte spre Isus, Singurul care poate ajuta.

Cit de importantă este această intuiție pentru fiecare dintre noi? Acolo unde se îndreaptă atenția noastră ne îndreptăm și noi. Dacă sint în luptă cu unele obiceiuri rele, pare o absurditate să mă chinuiesc rugindu-mă fără încetare, și să le amplific tot mai mult în imaginația mea. Dar imi va fi de un folos veșnic dacă imi voi întoarce atenția la lucrurile din ceruri și la Hristos, Domnul Cerului și al pămîntului, pînă cînd chipul Său moral se va întîpări în sufletul meu.

Tot ceea ce stăpînește gîndurile mele, tînde să se transforme în fapte. Sfinții din primele secole și pînă în vremurile noastre au învățat lucrul acesta din Sfintele Scripturi și au fost salvați din toate îngrijorările nefericite ale păcatului. Ceilalți din toate generațiile au îndurat, în sufletul lor, chinurile iadului, pentru că au ascultat de ereziile care au confruntat și pe Coloseni, pentru că nu s-au prins cu nădejde de metodele biruitoare recomandate de apostolul Pavel.

Dumnezeu declară că toate mijloacele omenești de mortificare folosite cu scopul de a scăpa de păcatul interiorizat, duc la eșec (Col. 2,20. 23). De ce așa? Pentru că rădăcinile răului nu se găsesc numai în corpul omenesic ci și în voința lui, în sentimentele sale. Nici o speculație teologică, nici o tradiție religioasă, nici o rețineră ascetică, nimic din toate acestea nu vor putea elibera sufletul de pasiunile rele și nu-l vor face în stare să-și însușească virtuțile cerului. Dar Hristos ne oferă tot ce nu putem noi primii și cîștiga prin eforturile noastre proprii. Credințioșia în El, fixarea atenției noastre și a celor mai înalte cugetări asupra Lui, nu numai că ne vor aduce în pace cu Dumnezeu dar vor și închide căile spre lucrurile de mai mică valoare. Devenind una cu Hristos — care deține toată puterea — devenim mai mult decît biruitori.

Iată deci, cum în această scurtă epistolă trimisă cu secole în urmă Colosenilor, găsim întrupată înțelepciunea cerului și răspunsurile potrivite la marile noastre probleme de existență veșnică.

Următoarele cuvinte vor concretiza ideile de mai sus: „Nu voi încerca să depun sforțări chinuitoare pentru salvarea sufletului meu, deoarece lucrul acesta l-a făcut, cu prisosință, Domnul Isus Hristos. Dar mă voi strădui ca cel din urmă serv să iubească profund, și să ascult de scumpul și singurul Fiul al lui Dumnezeu, Mîntuitorul meu.“

Principii de interpretare biblică^{*)}

(II)

B. PRINCIPII GENERALE DE INTERPRETARE

I. Textul original al Scripturii.

Este un fapt bine cunoscut că deși nu se păstrează nici un text autograf al Bibliei, totuși textul Sfintelor Scripturi ne-a fost păstrat în mii de manuscrise. Numai Noul Testament este cunoscut în totalitatea lui sau în parte, cu aproximativ 5500 manuscrise. Nici un alt document antic nu s-a păstrat în mai multe manuscrise decât s-a păstrat Biblia.

Desigur, este necesară cunoașterea procedurii și metodelor studierii textelor, pentru a redescoperi textul original sau manuscrisul cel mai apropiat de original al diferitelor cărți ale Bibliei. Următoarele trei etape sau trei pași, sînt necesari.

1. Stringerea (cercetarea) și aranjarea pentru citire a materialului păstrat
2. Examinarea diferitelor materiale, și
3. Determinarea materialului cel mai corect, sau cel mai apropiat acestuia. O folosire adecvată și deplină a textului poate fi realizată printr-o constantă reexaminare a materialului aranjat în formă de manuscris, care necesită o înțelegere a totcuprinzătoare a istoriei textului și a regulilor privind întrebări categorice ale textului critic.

II. Problema traducerii.

Faptul că Dumnezeu a ales ca gândirea divină să se materializeze în limbaj omenesc, altul decât cel al nostru, necesită o traducere. Sfânta Scriptură a fost scrisă în trei limbi diferite, EBRAICA, ARAMAICA, GREACA. Trebuie recunoscut faptul că aceste trei limbi trebuiesc înțelese și analizate într-un anumit fel, ca oricare alte limbi antice. Scriitorii inspirați, folosind limba zilelor lor, au folosit expresii ce aveau o anumită însemnătate în contextul istoric în care au trăit scriitorii respectivi. Aceste expresii au slujit ca mijloace de comunicare a gândurilor lui Dumnezeu, omului.

Principalul obiectiv al lucrării de traducere este acela de a ajunge să redea o nouă prezentare a soliei cuprinsă în original. Traducătorul trebuie să se străduiască a găsi mai degrabă echivalente ale expresiei originale, decât o identitate literală.

El trebuie să redea cît mai corect posibil însemnătatea originală a textului într-un limbaj al timpului său. Pentru că cititorii Bibliei (cu excepția specialiștilor) nu se vor angaja în lucrarea de traducere, nu este necesar să insistăm mai mult asupra acestui subiect, afirmînd totuși, că nu trebuie să așteptăm, ca o singură traducere să fie o traducere desăvîrșită. Diferite traduceri bune se completează reciproc, pentru că nici o

traducere nu poate prinde orice sens al semnificativei^{*)} ce a fost subliniat în textul original.

III. Înțelegerea expresiilor

1. *Insemnătatea Ad Literam.* Este numai natural să așteptăm ca persoana angajată în a căuta să înțeleagă Sfânta Scriptură, să înceapă cu înțelegerea celei mai mici entități a comunicării, și anume, cu cuvintele sau expresiile. Nu se subliniază suficient de mult faptul că cuvintele sau expresiile nu vin în mod izolat. Cuvintele sînt unite cu alte cuvinte, pentru a se putea construi propozițiuni, fraze. Propozițiunile și frazele trebuiesc unite la un loc

pentru a crea paragrafele și apoi capitolele, pentru a putea forma cărțile ce compun Sfânta Scriptură, care toate la un loc, șasezeci și șase la număr ne dau Biblia, așa cum o avem astăzi. În conformitate cu principiile hermeneutice, noi nu vom putea înțelege însemnătatea cuvintului decât numai dacă vom analiza expresia și contextul ei gramatical și sintactic din propozițiune. Aceasta însemnează a spune că expresia respectivă primește însemnătatea ei contextuală și particulară, aducîndu-și contribuția ei contextuală în cadrul propoziției. În baza semnificativei lingvistice, se recunoaște că fiecare frază, cu contextul ce o înconjoară, constituie cadrul ce determină însemnătatea unei expresii deosebite, sau a unui termen, tot așa după cum fiecare cuvînt sau termen dintr-o propozițiune, definește prin conținutul ei, structura gramaticală, sintactică, a însemnătății frazei sau propozițiunii din contextul căreia ea este o parte. Aceasta însemnează că un termen deosebit, în ciuda sensului său etimologic poate însemna, sau poate reda diferite lucruri în cadrul diferitelor contexte sau propozițiuni. Problema o mai putem pune și în alt fel și anume: orice ar însemna sau oricare ar fi însemnătatea particulară a unui termen, nu se poate ajunge, în mod exclusiv la etimologia celui termen, decât numai în cadrul contextului din cadrul propozițiunii respective în care este folosit, ținînd, în același timp seama și de relația mutuală a cuvîntului cu propozițiunea și invers.

Din punct de vedere al semnificativei moderne, este inadmisibil să treci cu vederea însemnătatea contextuală a expresiei dintr-o frază, propozițiune, sau paragraf, în care ea este folosită. Pe de altă parte, ea servește ca un corectiv așa de necesar, împotriva tendinței de a citi însemnătatea rădăcinii cuvîntului respectiv în toate contextele, ceea ce face imposibilă recunoașterea faptului că un scriitor biblic

^{*)} Semantică — ramură a lingvisticii care studiază sensul lexical al cuvintelor din punct de vedere descriptiv, comparativ și mai ales istoric.

a folosit poate termenul cu propriile sale conotații sau sublinieri semantice. Aceasta este ceea ce a fost numit, de către specialiști, etimologizare.

Pe de altă parte, în conformitate cu principiile hermeneutice, cineva poate cuprinde însemnătatea întregă a unui text numai prin părțile componente ale întregului, așa după cum părțile luate individual dar puse la un loc, contribuie la formarea întregului. Acest fapt implică un proces de auto-corectare a procesului de înțelegere care se reflectă în însemnătatea întregului, lăsând ca fiecare nouă particulă să umple, să califice și să amplifice înțelegerea la care s-a ajuns deja prin lectura inițială a fiecărei părți.

Adesea, teologii au pus o mare bază pe înțelesul etimologic al unui cuvânt. Așa cum am subliniat mai sus, etimologia se ocupă cu originea și derivația cuvintelor de la formele lor anterioare. Cu alte cuvinte, este o investigație istorică, a istoriei unui termen, pe parcursul folosirii lui într-o limbă sau chiar de la formele lui inițiale din alte limbi.

Pe baza înțelegerii celei noi, trebuie recunoscut că istoria unui cuvânt și a originii lui etimologice, nu constituie un ghid infailibil pentru înțelegerea cuvintului într-un context dat. Acest fapt este ilustrat de sute de cuvinte existente în versiunea engleză a Bibliei (King James), cuvinte ce și-au schimbat însemnătatea lor în mod radical, iar în folosința de astăzi au completamente o ordine semantică diferită. Aceste considerațiuni au dus la formularea următorului principiu. Determinantul adecvat al însemnătății unui cuvânt este contextul imediat în propozițiunea sau fraza în care este folosit. Această prioritate contextuală are o funcție categoric determinantă pentru însemnătatea acestui cuvânt, indiferent de însemnătatea rădăcinii sau a etimologiei lui. Un principiu sănătos de interpretare cere evitarea unei etimologii suprapuse și a însemnătății rădăcinii unui cuvânt, indiferent de folosirea lui într-un context deosebit. Un important ajutor în studierea însemnătății unui cuvânt, este de a vedea, de a urmări relația lui cu expresiile metonime, sinonime și antonime.

Nu este o raritate ca un cuvânt particular, deosebit din Biblie să

fie foarte rar folosit. În asemenea cazuri este foarte dificil de determinat însemnătatea cuvintului respectiv. Lexicografii au recurs deci, și pe bună dreptate, la studierea acestei expresii deosebite prin studierea termenilor asemănători din limbile cunoscute și în cuprinsul unei literaturi ne-biblice existente. Deși aceste metode și proceduri s-au dovedit de folos, în nici un caz, ele nu stau fără a ridica probleme foarte serioase. De exemplu, dacă o anumită expresie în limba greacă este folosită numai o singură dată în Noul Testament, atunci, cum vom proceda ca să găsim totuși însemnătatea respectivă a acestei expresii? În trecut, era obiceiul ca cercetătorul să se îndrepte către literatura greacă spre a-i determina însemnătatea. În numeroase cazuri, astfel de expresii se găsesc numai în clasicii greci, despărțiți de limba greacă folosită în Noul Testament, preț de mai multe veacuri. Dar, urmează oare că însemnătatea unei expresii din limba clasică greacă să fie asemănătoare cu aceeași expresie, dar folosită cu câteva secole mai târziu? Oare, folosirea de către filozoful antic Platon a unei expresii, să fie, în însemnătatea ei, asemănătoare cu aceea folosită de către scriitorii Noului Testament? Devine deci clar faptul că trebuie să fim foarte prevăzători atunci când studiem astfel de expresii sau termeni.

De asemenea, mai trebuie să subliniem, influența pe care a avut-o limbajul Vechiului Testament (atât cel evreesc cât și cel grecesc din Septuaginta) asupra creativității scriitorilor Noului Testament. Pentru motivul că religia creștină și practica ei nu a fost asemănătoare cu formația religioasă a Iudeilor sau cu cea Helenistică, atunci „un nou conținut“ a fost exprimat de către aceleași cuvinte, propozițiuni și alte forme mai complexe folosite de scriitorii Noului Testament. Aceasta înseamnă că acest „nou conținut“ dat expresiilor Noului Testament, au fost poate străine condițiilor și ethosului*) Helenistic. De asemenea „nou conținut“ a fost exprimat în cuvinte sau propozițiuni folosite în limba greacă, ceea ce înseamnă că cuvintului sau cuvintelor grecești i-au fost date o nouă funcție și o nouă valoare semantică. Acest

*) ETHOS — Ansamblul trăsăturilor morale specifice unui grup social sau al unei epoci.

„nou conținut“ poate fi redescoperit numai printr-o analiză a unității de bază a mijlocului de comunicare — propoziția. Această recunoaștere duce la necesitatea metodologică de a studia cu multă inteligență și seriozitate aspectele multilaterale ale culturii și situației religioase a unui cuvânt grec în literatura nebiblică, astfel, încât să se evite luarea unei expresii dintr-o situație anumită, având o folosire specifică și întrebuintarea ei în altă situație cu o folosire cu totul diferită.

Expresiile individuale nu trebuie rupte de ancorajul lor religios-cultural și tratate izolat de contextul general în care se găsesc. A le trata separat, izolat de contextul teologic și de concepția fenomenologică, înseamnă a-și asuma riscul de a interpreta elementele unei culturi și ale unei religii în termenii unei alte culturi și religii, cu inevitabilele distorsiuni. Aceasta ar însemna că am citit o noțiune păgână în cuprinsul unei idei biblice. Cu aceste precauțiuni metodologice, ne putem aventura în studierea cadrului expresiilor folosite de către scriitorii biblici, fără a ne expune pe noi înșine pericolului unei greșite reprezentări și interpretări a gândurilor biblice. Trebuie să recunoaștem totdeauna că scriitorii biblici au exprimat un „conținut nou“ în cuvinte a căror folosire poate fi determinată numai pe baza contextului în care ele se găsesc în Sf. Scriptură. Astfel deci, următorul principiu de interpretare pare a fi sănătos: cercetătorul atent al Sfințelor Scripturi studiază asemănările și deosebirile expresiilor asemănătoare din limbajul biblic și nebiblic, căutând să evite prezentarea conținutului unei religii și culturi nebiblice, în contextul biblic, pentru că el este conștient de faptul că contextul biblic poate indica un „non conținut“ pentru aceste expresii atunci când ele sînt folosite în Sfinta Scriptură.

Cele ce am afirmat pînă acum, se aplică nu numai la Noul Testament, ci și Vechiului Testament. În cazul Vechiului Testament situația este chiar mult mai complicată decît în cazul Noului Testament, pentru că Vechiul Testament este scris într-un limbaj semitic, care diferă mult în structura și normele lui de limbajul indo-european, căruia aparține limba greacă.

Acestei probleme i se mai adaugă o altă și anume, aceea că noi avem relativ puține texte extra-biblice în limba ebraică, din timpurile Vechiului Testament. Pentru acest motiv, savanții teologi s-au bazat foarte mult pe limbile semitice cunoscute în determinarea însemnătății expresiilor din ebraica Vechiului Testament. De la ultimul secol înainte, milenii de istorie umană au fost descoperite în viața unor civilizații ce au fost aduse la lumina zilei. Cînd sapa arheologului a descoperit importante arhive cunoscute ale Asirienilor, Sumerienilor și Hititilor, răsunaătoarele descoperiri

de la Ugarit, arhivele de la Mari, putem spune că civilizațiile antice au reînviat. În ultimul veac hieroglificele egiptene și scrierea cuneiformă a Mesopotamiei au fost descifrate, iar în acest veac, limbile Hitiților, Canaanților, Hurianilor și ale altora, s-au adăugat. Reînvierea civilizațiilor Egiptului, Mesopotamiei și Anatóliei a aruncat o considerabilă lumină asupra cadrului cultural și religios al Vechiului Testament. Redescoperirea acestui material a adus cu sine o revelație în înțelegerea și evaluarea Vechiului Testament.

Din multe puncte de vedere, aceste extraordinare descoperiri ce provin din lumea antică, au răsturnat teorii bine fundamentate și înrădăcinate. Unele teorii care au dominat scena interpretării biblice la începutul veacului, nu mai sînt considerate astăzi în forma lor clasică. Implicațiile multor factori arată faptul că Pentateucul — cele cinci cărți ale lui Moise — ca un tot își pot avea originea în cel de al doilea mileniu înainte de Domnul Hristos; că Samuel, în adevăr, și-a putut rosti avertizările ce le găsim în 1 Sam. 8, și că primele capitole din cartea Proverbelor (Prov. 1,7), sînt ceva mai mult decît ar fi putut face cel mai de pe urmă scrib. Este decît clar, că importanța descoperirilor arheologice, cu greu poate fi exagerată, și este tot așa de clar faptul că dovezile colaterale ce ne stau astăzi la dispoziție, fac ca Vechiul Testament să fie astăzi și mai înțeles.

Este în adevăr corect faptul că lumea Vechiului Testament este lumea Orientului Apropiat, a cărei geografie, istorie și cultură au fost descoperite de către arheologi într-un mod cu totul neobișnuit, ieșit din comun. Omeneste vorbind, Vechiul Testament este o parte a acestei lumi a Orientului Apropiat, cu literatura, istoria și cultura lui. Deci istoria, literatura și cultura anticului Orient Apropiat are legătură cu aspectele evenimentelor relatate în Vechiul Testament. De asemenea Vechiul Testament se împărțese — cel puțin într-o măsură oarecare — de contextul ambelor aspecte ca timp și spațiu, de materialele amintite din Orientul Apropiat. Totuși, înțeles corect, Vechiul Testament nu este în totul una cu materialele extra-biblice din aceeași perioadă de timp ce au fost descoperite. Avînd în vedere că Vechiul Testament este o parte a Sfințelor Scripturi, el are locul lui în contextul unicității biblice, și deci în el se folosesc expresii ce pot fi găsite în materialele extrabiblice cunoscute, cu toate acestea mai existînd încă „un non conținut” pe care autorii Vechiului Testament au gândit să-l exprime.

Acest fapt poate fi ilustrat prin mijlocirea unei expresii pe care o găsim în Gen. 1,2. Pînă în ziua de astăzi se mai găsește interpretări ai Sfințelor Scripturi care presupun că există o legătură directă între Cuvîntul „TEHOM” „adînc” (Gen.

1,2) și expresia „TIAMAT” ce definea femela monstru din legenda națională epică a Babilonului antic ENUMA ELISH. În baza acestei interpretări unii învățați susțin că TEHOM în creațiunea biblică este „un ecou al vechiului mit cosmogonic”. Aceasta înseamnă că descrierea creațiunii din Gen. 1,2 este interpretată în termenii așa numitului poem epic babilonian cu referire la creațiune.

În baza unei comparații cu limbile semitice cunoscute astăzi, nu se mai poate susține că expresia ebraică TEHOM derivă din termenul babilonian TIAMAT. Implicațiile acestor noi radiografii ale expresiilor sînt cruciale pentru înțelegerea folosirii termenului TEHOM din Gen. 1,2. Expresia TEHOM nu sugerează faptul că există un conflict latent între monstrul din abis și Creator, dacă l-am interpreta în termenii contextului propriu. În acest verset biblic, TEHOM nu este nimic altceva decît un element pasiv, lipsit de putere și fără viață în creațiunea lui Dumnezeu. A interpreta expresia TEHOM din Gen. 1,2 în termenii unei expresii cunoscute în mitologia Babiloniană, înseamnă a citi în conținutul termenului ebraic, o noțiune străină lui.

Acest exemplu subliniază din nou faptul, că intrucît limbile semitice cunoscute se dovedesc extrem de folositoare în a aduce radiografiile noi, valențe noi expresiilor ebraice, o metodologie hermeneutică sănătoasă, cere ca paralelele istorico-religioase să fie luate în considerație, în contrast cu concepțiile fenomenologice totale ale literaturii în care apar asemenea paralele.

Cu recunoașterea de rigoare a limitărilor indicate, interpretul atent, sensibil al Bibliei, poate duce cu succes mai departe studiile comparative, recunoscînd asemănările și deosebiriile terminologiei religiei, culturii și modelul social al scriitorilor Bibliei și acela al vecinilor lor. Interpretul va fi totdeauna sensibil față de „noul conținut” al expresiilor, care este afirmat în credința și realitatea biblică. Pe baza acestor principii de interpretare, cineva poate recunoaște mult mai clar unde scriitorii inspirați au respins cu putere ceea ce ei au considerat ca fiind de neîmpăcat cu credința și înțelegerea de către ei a realității și a revelațiunii ce le-a fost dat în mod supranatural. A lua în mod serios înseamnă că și limitările fenomenului paralel, înseamnă a lua măsuri împotriva prezentării elementelor unei religii și culturii, în termenii unei alte religii și culturii. Avînd în vedere că metoda filologiei comparate nu este încă pusă la punct în așa măsură încît concluziile sale să fie sigure, fără nici un fel de dubiu, cel în cauză trebuie să aplice principiul în care termenii expresiilor limbilor biblice pot fi făcuți mai expresivi prin folosirea unor limbi cunoscute, numai atunci cînd înseamnă astfel stabilită este în armonie cu contextul lingvistic imediat

al Bibliei și al contextului soției biblice ca un tot. Aplicarea acestui principiu face posibilă evitarea prezentării elementelor unei culturi în cadrul alteia.

2 Insemnătăți non-adlitteram. Principiul de bază al interpretării biblice este acela de a lua totdeauna cuvintele în sensul lor literal, în afară de faptul că există o indicație contextuală categorică, ce arată contrariul. Expresiile în limbile folosite în Biblie, ca și în toate celelalte limbi, au cu certitudine însemnătăți ce le sînt conferite și care sînt foarte diferite de cele inițiale. De dragul comodității aceste nuanțe le vom numi însemnătăți non-adlitteram.

Expresiile idiomatice, sau idiomuri, care sînt valori semantice de sine stătătoare, au o însemnătate ce însumează mai mult decît suma părților luate individual. De exemplu, idiomul „puterea care mă mîntuiește” (2 Sam. 22,3; Ps. 18,2; Luca 1,69); traducerea engleză a Bibliei redă acest idiom cu „HORN OF SALVATION” și înseamnă „MARRE MINTUITOR”.

Limbajul biblic folosește o gamă variată de figuri de vorbire care se exprimă într-un mod figurat. De exemplu: metafora, personificarea, hiperbola, simbolul. (Deut. 1,28; Ioan 1,25).

Fără a încerca să fim exhaustivi în delimitarea însemnătății non-adlitteram, trebuie să ne referim de asemenea la simboluri, care aparțin unei clase de termeni sau categorii de expresii cu sensuri figurate sau însemnătăți non-adlitteram. Simbolul stilului de nor era personificarea călăuzirii divine (Ex. 13,21) și a slavei (Ex. 16,10) lui Dumnezeu. Exemplele de acest gen se pot înmulți foarte mult.

Interpretînd simbolurile, principiul călăuzitor este acela de a lăsa Duhul Sfînt, care a dat simbolul respectiv să fie în situația de a putea conduce pe cel în cauză să identifice acest simbol. Cu referire la simboluri, interpretul trebuie să manifeste grija de a nu cădea în cursa interpretării alegorice, unde Duhul Sfînt nu acordă în mod explicit călăuzire. Un principiu sănătos de interpretare a cuvintelor cu conținut figurat sau însemnătate non-adlitteram, este acela de a evita interpretările figurate de vorbire, dincolo de ceea ce ele caută să transmită.

Un principiu de bază al interpretării cu privire la cuvinte este acela de a investiga aceleași cuvinte sau termeni și folosirea lor în aceeași carte, de către același autor și apoi mai departe în dreptul celorlalți scriitori ai Bibliei. Pe măsură ce acest lucru se înfăptuiește, interpretul ia în considerație diferite contexte imediate ale cuvintului și combinațiile lui în propozițiune. El trebuie să fie totdeauna atent asupra scopurilor și dezvoltării gîndului la un anumit scriitor cit și la diferiți scriitori inspirați.

IV. Înțelegerea propozițiunii și a frazei.

Am afirmat deja că cuvintele individuale sînt în mod corect înțelese în cadrul propoziției sau a frazei și propozițiunea sau fraza prin mijlocirea cuvintelor ce o compun. Această relație reciprocă la care ne-am referit ca fiind un cerc hermeneutic (pornind în spirală de la expresie la întreaga Scriptură) constituie o lege structurală a înțelegerii. Există o interdependență mutuală a cunoașterii generale, ce este dependentă de cunoașterea particulară, iar cunoașterea particulară, de cunoașterea generală. Aceasta înseamnă de asemenea, că expresia individuală, propozițiunea sau fraza, unitatea, cartea și autorul biblic pot fi realmente înțelese numai în acest cerc hermeneutic a întregii mărturii a canonului Sfințelor Scripturi și natural vice-versa. Aceasta este structura fundamentală a metodologiei hermeneuticii adecvate Sfințelor Scripturi ca fiind Cuvintul lui Dumnezeu, cu dimensiunile lui divine și umane.

În interpretarea scrierilor biblice, cercurile hermeneutice joacă un rol deosebit: înțelegerea propozițiunii sau frazei, a unității capitolului, autorului sau a oricărei forme, este posibilă numai în baza unei înțelegeri mai dinainte a mărturiilor biblice în totalitatea lor, a originii lor cum și a intențiilor lor kerugmatice. De fapt înțelegerea totală a mărturiilor biblice este în mod constant cercetată, lărgită și amplificată prin mijlocirea interpretării unei singure părți.

Exegețul în interpretarea unei propozițiuni sau fraze, va folosi cunoștințele cele mai recente cu puțință la care poate ajunge în ceea ce privește analiza gramaticală, sintactică și stilistică. O înțelegere a gramaticii va cuprinde o cunoaștere a faptului dacă limba originală este analitică sau aglutinantă. De exemplu, dacă limbajul de bază subliniază ordinea cuvintelor sau dacă însemnătatea este înțeleasă numai parțial datorită ordinii cuvintelor și mult mai mult prin terminațiile cuvintelor. O înțelegere a inflexiilor cuvintelor, a declinării, conjugării și alte forme gramaticale sînt probleme de bază.

Înțelegerea gramaticală este adesea mai ușor pricepută decît cea sintactică. Sintaxa se ocupă de relațiile dintre cuvinte. Ebraica și Aramaica cu mult mai mult decît alte limbi au pierdut terminațiile cazurilor într-o perioadă foarte timpurie și depind astfel în mare măsură de poziția lor în ceea ce privește funcția sintactică. Importanța ordinii cuvintelor în limbile ebraică și aramaică n-a fost pe deplin apreciată pînă acum.

În sintaxă atenția trebuie dată sintaxei substantivului, cu relațiile lui față de număr, caz și gen. Sintaxa verbului acordă atenție timpului, aspectului, diatezei, temei sau rădăcinii, ș.m.d. O atenție deosebită trebuie dată sintaxei propoziției, adjectivelor, numeralilor, pronume-

lor, articolelor și particulelor. În final, trebuie să se vorbească de sintaxa propoziției. O înțelegere a sintaxei grecești a Noului Testament trebuie să fie văzută în relația față de sintaxa limbii grecești clasice și a traducerii Septuaginta a Bibliei, a Părinților Apostoli, a papirusurilor și inscripțiilor, și a limbii grecești moderne.

Cea mai proeminentă dintre contribuțiile recente pe care limbile semitice antice le-a adus în legătură cu o mai bună înțelegere a limbii ebraice, a fost aceea de la Ugarit, în redescoperirea formelor gramaticale și folosirii sintacticei ebraice biblice, care a fost necunoscută, și care a dat loc la multe dificultăți. De exemplu, izolarea unei particule constînd din litera m plus vocala i sau o, în Ugaritică, cu un procedeu stilistic, a dus la redescoperirea lui în ebraica biblică (encliticul mem).

Un alt exemplu poate fi găsit în litera w, care apare uneori în ebraica Vechiului Testament în locuri neașteptate, înaintea cuvintelor unde prezența ei se pare cu totul de prisos. În trecut acest fapt a condus adesea pe savanți să extirpe (înlătore) litera în cauză, sau să reinterpreteze propozițiunea cu ea sau fără ea, cu amendamente mai drastice. Cu toate acestea, studii recente au arătat că aceste atît de aparente prezențe de prisos, sau pleonastice ale literii w, nu este altceva decît un mijloc stilistic folosit pentru sublinierea unui cuvînt, sau pentru o varietate a stilului. Alte exemple în care descoperirile de la Ugarit s-au dovedit de folos sînt în legătură cu folosirea propozițiilor.

Contribuțiile sintactice și gramaticale ale descoperirilor ugarite la înțelegerea limbii ebraice sînt de o foarte mare importanță. Orice învățat și interpret conștiincios, nu va cădea — desigur — în capcana de a interpreta ebraica prin ochii limbii ugarite. Că această primejdie există, faptul acesta poate fi cu prisosință demonstrat.

Cînd vorbim despre interpretarea unei propoziții sau a unei fraze, nu putem evita discuția despre poezie. Este un lucru bine cunoscut că mai bine de 40% din Vechiul Testament este scris în versuri, așa cum se reflectă în recentele traduceri. Nu este posibil a pătrunde aici în ramificațiile înțelegerii proprii a poeziei ebraice, dar trebuie subliniat totuși faptul că teologii și savanții de la început, au negat autenticitatea poeziei ebraice și au considerat multe pasaje poetice ale Vechiului Testament ca aparținînd unei perioade mai tîrzii. Rațiunea unui astfel de procedeu nu se baza pe dovezi așa cum le găsim astăzi, ci mai degrabă pe un sistem filozofic a unei dezvoltări religioase uniliniare. Dar s-a demonstrat că atît poezia cît și

fraza merg înapoi pînă la cele mai vechi timpuri în Biblia Ebraică și că nimeni nu mai poate susține că cele dintîi poezii au urmat celor dintîi poezii ale Vechiului Testament. Aici, descoperirile de la Ugarit, care merg înapoi pînă la 1400 în. Hr. și chiar mai mult, au adus un ajutor deosebit, în redescoperirea modelelor complexe ale stilului respectiv al poeziei ebraice.

Dat fiind că înțelegerea frazei ebraice — în mod deosebit stilul cî repetativ, și de asemenea alte aspecte ale ei, a fost foarte mult ușurată și ajutată de textele antice din Orientul Apropiat (în mod deosebit cele din Ugarit) nu trebuie să se considere că procedeele studiului comparativ al literaturii poetice, nu are problemele ei. Există primejdia continuă ca poezia biblică să fie citită prin perspectiva poeziei nebiblice. Deși este adevărat că poezia ebraică are foarte multe asemănări cu poezia non-ebraică, aceasta nu trebuie să determine concluzia că înseamnă identitate. Astfel o mare parte a unui studiu meticolos, cu atenție deosebită acordată poeziei biblice, cît și poeziei literaturii antice din vestul semitic, trebuie să se cuprindă în așa numitele fenomene paralele. Unii au reamintit recent teologilor, că astăzi există primejdia unui pan-ugaritism, tot așa cum s-a subliniat la început cu pan-babilonism. Acest avertisment își are rațiunea lui și trebuie să i se acorde atenție.

Pentru că cea mai mică unitate poetică este propozițiunea, aspectul fundamental formal al poeziei Vechiului Testament este corespondența gîndului în linii succesive, cunoscut ca paralelismul membrilor (parallelismus membrorum), gîndul conținut poate fi repetat contrastat sau avansat în sinonime (Ps. 59,1); autentic (Ps. 1,6), sau un paralelism sintetic (Ps. 55,6). Paralelismul poate fi atît în lăuntru rîndurilor, cît și între linii. Astfel în paralelismul poeziei ebraice, există un echilibru al gîndirii, față de gîndire a expresiei împotriva expresiei, cuvînt față de cuvînt, conform cu obișnuința autorului. (Vezi „The Poetry of the Bible” S.D.A. Bible Comentary, Vol. 3/17-28).

Poetul evreu avea o ureche foarte sensibilă pentru structura cuvintelor și știa cum să le modeleze cu efectele minunate, ale aliterării, asonanței paronomasiei și onomatopoeii. O înțelegere a acestor procedee ale poeziei ebraice este esențială pentru înțelegerea propoziției în limba ebraică.

* Continuarea subiectului teologic al primei Conferințe de orientare ținută în luna mai, 1977.

Asemnările tipurile și parabolele istorice din Vechiul Testament erau o umbră a corespondențelor lor din Noul Testament. „Serise pentru învățătura noastră peste care a venit sfîrșitul timpului“, (1 Cor. 20, 10) ele fac adesea referire la cele două mari anotimpuri de reînviore a spirituale pe care Dumnezeu le-a făgăduit bisericii Sale. De exemplu, „apele de sus și apele de jos“, date de Caleb fiicei sale Acsa soția lui Otniel, (Jud. 1, 12-15), pot reprezenta Ploaia Timpurie și Tirzie dată de Tatăl bisericii, mireasa lui Hristos.

De la căderea în păcat a primilor noștri părinți în grădina Edenului, energiile cele mai puternice ale Duhului Sfînt au fost canalizate în a reface chipul lui Dumnezeu în fiii lui Adam. De la început, Dumnezeu a lucrat prin Duhul Său cel Sfînt cu ajutorul instrumentelor omenestii. În dispensațiunea patriarhală de pildă, influența Duhului Sfînt a fost adesea descoperită într-un mod deosebit. Enoh a vestit solia revenirii Domnului (Iuda 14,15), iar Noe a avertizat pe contemporanii lui de judecățile lui Dumnezeu. (Gen. 6,3).

Dumnezeu a intrat în legămînt cu Abraam „părintele celor credincioși“, (Rom. 4, 11) și oferi acest legămînt oricărui credincios. Abraham a văzut ziua lui Hristos (Ioan 8, 56) și a continuat să primească făgăduința Duhului „prin credință“ (Gal. 3,14). Legămîntul lui Dumnezeu cu Abraam se întinde de fapt pînă la poarta păzită de heruvimi. „Legămîntul harului însă a fost încheiat pentru prima dată cu Adam și Eva în Eden... Acest legămînt oferea tuturor iertare... El mai asigură viața veșnică cu condiția ascultării de Legea lui Dumnezeu... Același legămînt a fost reinnoit față de Abraam... Domnul i-a declarat: „voi încheia legămîntul Meu cu tine... ca un legămînt veșnic, ca Eu să-ți fiu Dumnezeu, ție și seminței tale după tine.“

Sub aspectul lui practic, legămîntul harului asigură prin moartea Înlocuitorului, o completă satisfacere sau ispășire pentru păcatele trecutului. Ca urmare, păcăto-plătește pedeapsa morții pentru păcatele sale, cu moartea Înlocuitorului lui, în felul acesta îndeplinind pretențiile Legii și anume moartea pentru păcat (Rom. 6,23). Dumnezeu socotește datoria sa ca fiind plătită și așază în dreptul lui ascultarea desăvîrșită a lui Hristos față de Lege. Credinciosul stă acum înaintea Legii ca și cînd ar fi îndeplinit complet toate pretențiile ei în viața lui și, ca și cînd în ace-

DUHUL SFÎNT ÎN TIMPUL VECHIULUI ȘI NOULUI TESTAMENT

lași timp ar fi biruit păcatul în aceeași măsură în care l-a biruit Domnul Isus Hristos.

Ajuns la acest punct păcătoșul iertat primește o viață nouă, o natură nouă — natura lui Hristos — prin puterea recreatoare a Duhului Sfînt. Mai mult, el primește același Duh Sfînt care a făcut pe Hristos în stare să biruiască. În felul acesta cei născuți din Duhul, vor fi imputerniciți de Acesta să asculte de cele Zece Porunci chiar așa cum a ascultat și Domnul Hristos.

Un legămînt cere acceptarea lui de către ambele părți. Dumnezeu din condescendență a intrat în legămînt cu Abraam, după felul omenesc de a încheia legăminte. Patriarhul a împărțit și a aranjat animalele de jertfă. Apoi cu respect, a trecut printre părțile jertfelor făcînd un vot solemn de deplină ascultare față de Dumnezeu. Apoi, un cuport aprins și flăcări arzînd, simbolurile prezenței divine, au trecut printre victimele despărțite mistuîndu-le cu totul.

Universul întreg a privit încercarea credinței lui Abraam pe muntele Moria. Jertfa cerută lui Abraam nu era numai pentru binele său... ea era și pentru instruirea inteligențelor fără păcat din ceruri și din alte lumi... Ființele cerești erau martore la scena în care a fost încercată credința lui Abraam și supunerea lui Isaac. Tot cerul privea cu uimire și admirație ascultarea neabătută a lui Abraam. În această experiență ca și în aceea a mijlocirii pentru Sodoma spiritul lui Abraam a fost spiritul lui Hristos.

Eliberarea fizică a lui Israel din Egipt simbolizează eliberarea spirituală din păcat a creștinului. Asigurarea miraculoasă cu hrană și apă simboliza piinea spirituală și apa spirituală a Evangheliei. Astfel biserica din pustie „a băut din

Stinca duhovnicească ce venea după ei, și stinca era Hristos.“ (1 Cor. 10, 4).

Botezul lui Israel în Marea Roșie poate simboliza nașterea bisericii creștine și ploaia timpurie; trecerea Iordanului, botezul cu Duhul Sfînt pe care-l primește biserica rămășiței în timpul ploii tirzii chiar înainte de a intra în Canaanul cerească.

La Refidim, stinca lovită simbolizează răstignirea Mintuitorului; iar apele care s-au revărsat, ploaia timpurie a Duhului Sfînt care a urmat jertfei de pe Calvar. Două izvoare au curs din coasta străpunsă a Mintuitorului: singele urma să spele păcatele... iar apa urmă să reprezinte apa vie (Duhul Sfînt) primită de la Isus, pentru a da viață credinciosului. Scriptura spune: „El este Acela care a venit cu apă (botezul) și cu singe (răstignirea), chiar Isus Hristos... Și Duhul este Acela care dă mărturie, pentru că Duhul este adevărul.“ (1 Ioan 5, 6).

La Cadeș Dumnezeu a spus lui Moise să vorbească stîncii, iar apele au curs, învățînd prin aceasta că jertfa lui Hristos satisfăcea pretențiile Legii și că Ploaia Tirzie urma să vină nu prin lovirea din nou a Stîncii, ci ca răspuns la rugăciunea credinței. Fapta aspră a lui Moise de lovire a stîncii a întunecat simbolul. Totuși la Beer, Dumnezeu a oferit un simbol unic. Sub dirijarea Dătătorului Legii, căpeteniile cu ajutorul toiegeilor lor au săpat o fîntină și apele au țîșnit în timp ce poporul cînta... (Num. 21, 16-18). Experiența aceasta ne învață că atunci cînd membrii bisericii de astăzi își unesc eforturile cu acelea ale slujbașilor și ale slujitorilor Bisericii, Biserica va primi puterea Ploii Tirzii.

Biserica rămășiței poate învăța multe lecții din călătoria lui Israel prin pustie, din greșelile și succesele lor. Vorbînd către noul Israel al lui Dumnezeu, sora White spunea: „Voi urmați același drum pe care l-a urmat Israelul din vechime... Noi repetăm istoria acestui popor.“

Israel nu și-a dat seama atunci că ieșirea fizică din Egipt nu implică în mod necesar și ieșirea spirituală din Egiptul păcatului, căci Israeliiți mulțumiți de ei înșiși nu-și simțeau sărăcia. Ei au învățat cu greu că ascultarea, fără prezența dăinuitoare a Duhului Sfînt, este imposibilă. Cînd Dum-

nezeu S-a oferit să-i facă o împărăție de profeți cu condiția ascultării simțind că erau în stare să-și stabilească propria lor îndreptărire, au declarat: „Tot ce a zis Domnul vom face și vom asculta.“ Inșă curînd „s-au răscolat și au întristat pe Duhul Său cel Sfint.“ (Isa. 63, 10). Intențiile lor bune și voturile lor solemne n-au fost ținute. În felul acesta a fost necesar ca Dumnezeu să-și înnoiască cu ei legământul Său de har întemeiat pe făgăduința Lui de a le da putere prin Duhul Său, ca să poată asculta. Dumnezeu le-a propus să îndeplinească în ei prin Duhul Său ceea ce ei fără Duhul nu puteau îndeplini. Vorbind prin profetul Ezechiel, Dumnezeu spunea: „Vă voi da o inimă nouă... voi pune Duhul Meu în voi, și vă voi face să mergeți în rînduilele Mele.“ (Ezech. 36, 26,27).

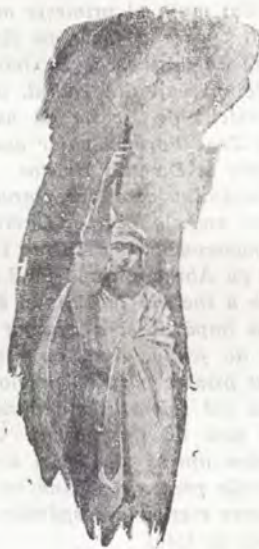
Lecțiile date lui Israel ne aparțin și nouă. În loc să punem dreptatea noastră, noi acceptăm dreptatea lui Hristos. Inima reînnoită prin Duhul Sfint va aduce „roadele Duhului“... Avînd Duhul lui Hristos, noi vom trăi așa cum a trăit El.

Cum ar fi putut Dumnezeu altfel să învețe adevărurile spirituale ale Mîntuirii pe un popor analfabet de sclavi care părăsise Egiptul? El le-a cerut deci să construiască un sanctuar, căci Și-a propus să folosească limbajul tablourilor, al exemplificărilor și al mijloacelor vizuale pentru a comunica cu poporul Său. A inițiat tipuri și umbre pentru a predica pe Hristos, iar pentru a imprima respectul față de Lege, a fost întemeiat un sistem special de rituri și ceremonii care urma să amintească prezența lui Dumnezeu în poporul Său și prin aceasta să slujească drept zid protector și păzitor contra violării celor Zece Porunci.

Chiar dacă jertzele de animale „nu puteau să ducă la desăvîrșire pe cel ce se închina în felul acesta“ (Evr. 9, 9), totuși Duhul Sfint le-a folosit pentru a păstra credința în venirea Purtătorului păcatelor. Altarul sublinia gravitatea călcării Legii lui Dumnezeu și declara că moartea era ascunsă în orice păcat. Numai moartea păcătosului putea să ispășească păcatul său, sau altminteri, prin credința în moartea Înlocuitorului să satisfacă pretenția Legii. Principiile de ascultare învățate prin ritualurile sanctuarului se aplică și Israelului modern. Aceia

care subapreciază Evanghelia așa cum a fost predicată de către serviciile sanctuarului din vechime, ar face bine să meargă cu atenție ca nu cumva să se trezească luptînd împotriva lui Hristos și jertfind lucrarea Duhului Său. Inspirația ne avertizează: „Care este voința Tatălui? Ca noi să păzim Poruncile Sale. Hristos, pentru a întări voința Tatălui, a devenit autorul rînduieilor și preceptelor date prin Moise poporului lui Dumnezeu. Creștinii care slăvesc pe Hristos dar care luptă contra Legii care a guvern timer biserica Iudaică, opun pe Hristos contra lui Hristos.“

Biblia descrie două servicii în sanctuarul tipic — unul zilnic iar altul anual. Seria de servicii care se repetau în fiecare zi reprezenta lucrarea lui Hristos în sanctuarul ceresc în timpul întregii dispensațiuni evanghelice. Serviciile semnificative din sanctuarul tipic s-au

terminat odată cu sfîșierea perdelei din templu imediat după moartea Domnului Hristos. După înălțare, Isus a început lucrarea Sa de mijlocire ca Mare Preot în prima despărțitură a sanctuarului ceresc (jertfa necurmată antitipică sau serviciul zilnic). În apropierea încheierii erei creștine, Isus a intrat în locul Prea Sfint din ceruri pentru a-și încheia lucrarea în favoarea urmașilor Săi (serviciul zilnic de ispășire antitipic. (Lev. 16; Evr. 9).

Sanctuarul și serviciile lui ofereau o învățătură de bază a Duhului Sfint. (Evr. 9, 8). Orice israelit avea nevoie de experiența zilnică a morții față de păcat și a reînvierei zilnice a asemănării cu Dum-

nezeu. Pregătirea pentru Ziua de Ispășire prin trimiterea păcatelor înainte la judecată continua tot anul. Cei nepregătiți pentru această slujbă anuală pierdeau apartenența lor la biserică — erau „tăiați“ din Israel. (Lev. 23, 29). Chiar și în timpul Vechiului Testament, Duhul lui Dumnezeu locuia în inimile oamenilor pentru a convinge de păcat, dreptate și judecată. Altarul oferea păcătosului pocăit, îndreptățirea prin credință sau îndreptățirea atribuită. Locul Sfint învăța sfințirea prin credință sau îndreptățirea împărtășită. Serviciile din unica zi de ispășire din an subliniau faptul că toate cazurile credincioșilor trebuie să fie revizuite la judecată înainte ca Dumnezeu să le dea împărăția. Numai aceia care demonstraseră printr-o ascultare credincioasă ucenicia lor urmau să treacă proba finală.

În multe privințe, pentru a primi învierea sau Ploaia Tîrzie, noul Israel va repeta identic pregătirile vechiului Israel făcute pentru ziua ispășirii. Și el trebuie să se pregătească! Dacă poporul lui Dumnezeu nu face eforturi, ci așteaptă pasiv reînvierea... el va fi găsit cu lipsă. Reînvierea sau puterea de la Dumnezeu vine numai asupra acelor care s-au pregătit și care făcînd lucrarea încredințată de Dumnezeu, anume, curățirea de toată minjitura cărnii și a duhului, își desăvîrșesc sfințirea în temere de Dumnezeu. Pregătirea care se cere include atît atitudinea cît și faptele. Nimeni nu se va împărtăși de învierea de la fața lui Dumnezeu dacă n-a obținut biruința asupra oricărei ispite, asupra mindriei, egoismului și asupra oricărui cuvînt și faptă rea.

Cum va descoperi Biserica desăvîrșirea lui Hristos? Obținînd biruință asupra mindriei și iubirii față de păcat. Nimeni nu poate aștepta ca Duhul Sfint să rămînă în permanență în inima care nu doarește cu pasiune prezența Sa. Așa cum Iacob s-a luptat cu îngerul, așa să ne luptăm și noi pentru prezența lăuntrică a Duhului Sfint. Este de dorit, pentru desăvîrșirea mîntuirii noastre, ca noi să fim botezați cu botezul Duhului Sfint și trebuie să-L avem înainte de a putea descoperi desăvîrșirea vieții și a caracterului. Fiecare membru al bisericii să-și deschidă inima față de Domnul Isus spunînd: „Vino, câspete ceresc, să locuiești în mine!“

pastor

N. Dumitrescu

O FĂPTURĂ NOUĂ

Cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi, care se strică după poftele înșelătoare și să vă înnoiți în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul." Efes. 4,22-24.

Procesul renunțării „la omul cel vechi, cu felul de viață din trecut și înnoirii omului cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul”, (Efes. 4,22-24) este o lucrare, o experiență a vieții de credință individuală și continuă, care orientează și hotărăște pentru veșnicie prin Cuvântul Domnului Hristos, soarta fiecărui suflet. Acest lucru e atât de important, încât Domnul Hristos, și apoi apostolii Săi, l-au considerat de o importanță covârșitoare și s-au ocupat de el.

În discuția memorabilă, pe care Domnul Hristos a avut-o cu Nicodem, în acea noapte de neuit pentru el, Isus i-a răspuns la problemele arzătoare privind mântuirea sa, pentru care el venise să discute cu Domnul: „Adevărat, adevărat îți spun, că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate, vedea împărăția lui Dumnezeu”.

Privind problema dezbrăcării de firea cea veche, cu poftele ei înșelătoare, care duc la stricăciune, apostolul Pavel, mai târziu prin inspirația dumnezeiască scria bisericilor următoarele:

„Astfel dar, după cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El, fiind îmbrăcați și zidiți în El, întăriți prin credință, după învățăturile care v-au fost date, și sporind în ea cu mulțumiri către Dumnezeu. Luați seama ca nimeni să nu vă jure, cu filozofia și cu o amăgire deșartă, după dătina oamenilor, după învățăturile începătoare ale lumii, și nu după Hristos. Căci în El locuiește trupește toată plinătatea lui Dumnezeu. În El ați fost tăiați împrejur nu cu o tăiere împrejur, făcută de mină, ci cu tăierea împrejur a lui Hristos, în dezbrăcarea de trupul poftelor firii voastre pămîntești, fiind îngropați împreună cu El, prin botez și înviați în El și împreună cu El prin credință...” (Col. 2, 6-13; 3, 8-10; Rom. 6, 4-6; 2 Cor. 5, 15, 17; Gal. 6, 14; Ef. 4, 24, 27-32).

Din pasajele citate mai sus, se vede cu cită grijă și veghere ar trebui să lucrăm și să trăim, pentru ca, de exemplu vorbirea noastră, un domeniu în care se dovedește practic lucrarea dezbrăcării de omul cel vechi, cu poftele lui, cu simțurile și sentimentele lui înșelătoare, și îmbrăcarea omului cel nou, făcut după chipul lui

Dumnezeu, de o neprihănire și sfințire pe care o dă adevărul, să ajungă să fie curățită de orice sămînță a păcatului. Noi trebuie să biruim cu desăvîrșire minciuna, sub orice formă ar fi ea căci este una dintre cele mai subtile arme ale celui rău, cu ajutorul căreia multe căminuri, multe prietenii, au fost și sint mereu distruse. Multe căminuri sint nenorocite din cauza ei și mulți vor pierde împărăția lui Dumnezeu, deoarece locul lor nu va fi acolo.

Procesul dezbrăcării de firea cea veche este de fapt însăși lucrarea nașterii din nou, pe care Isus o indica lui Nicodim, a fi absolut necesară, pentru a putea ajunge moștenitori ai împărăției lui Dumnezeu, și fără de care, nimeni nu va putea ajunge acolo.

Prin cuvîntul nimeni, sintem cu toții cuprinși: scriitor și cititor. Importanța acestei probleme ne invită pe toți să medităm profund. Cuvîntul inspirat al lui Dumnezeu, în legătură cu această lucrare, ne descoperă că: „Acela care a desfigurat chipul lui Dumnezeu, în sufletul său, prin viața sa coruptă, nu poate să aducă o schimbare radicală în viața sa, numai prin propriile sale străduințe. El trebuie să accepte planul Evangheliei. Trebuie să se impace cu Dumnezeu, să păzească Legea Sa și să aibă credință în Domnul Isus Hristos. De aici înainte, viața sa trebuie să fie călăuzită de noi principii. Prin căință, credință și fapte poate clădi un caracter neprihănit, și poate să ceară prin meritele lui Hristos, privilegiile fiilor lui Dumnezeu. Principiile adevărului divin primite și nutrite în inimă, ne vor duce la cea mai înaltă desăvîrșire morală, la care nici nu ne-am gândit că vom putea ajunge.

Deci fiecare are de făcut o lucrare. Oricine trebuie să se uite în oglinda Legii lui Dumnezeu, spre a-și vedea defectele din caracterul său și a lepăda păcatele, spălîndu-și haina caracterului său în sângele Mielului. Invidia, mîndria, subtilitatea, răutatea, ura, amăgirea, nesinceritatea, cearta, crima și orice fel de necurăție trebuie îndepărtate din inimă, pentru ca ea să devină un locaș al dragostei lui Hristos și să poată nutri nădejdea de a fi făcut asemenea Lui atunci, cînd „îl vom vedea așa cum este.”

„Religiunea lui Hristos, curățește și înobilează pe acela care o acceptă, oricare ar fi starea în care el se găsește în viață. Toți care devin creștini luminați, se ridică mai presus de nivelul caracterului pe care l-au avut mai înainte, și vor ajunge la o putere mintală și morală și mai mare. Aceia căzuți și degradați prin păcat, pot fi înalțați cu puțin mai prejos decît ingerii, prin meritele Mîntuitorului.

„Dar influența speranței evanghelice, nu va conduce niciodată pe păcătos să privească la salvarea lui Hristos, ca la un dar nemeritat, în timp ce el, continuă să trăiască în călcarea Legii lui Dumnezeu...”

„Atunci cînd lumina adevărului răsare asupra sufletului său, iar el înțelege pe deplin poruncile lui Dumnezeu, și își dă seama de mărimea fărădelegilor sale, își va schimba căile, va deveni sincer față de Dumnezeu, prin tăria obținută de la Mîntuitorul și va duce o viață nouă și curată...”

„Într-o anumită ocazie, am vorbit despre adevărata sfințenie care nu înseamnă altceva, decît o răstignire zilnică a păcatului și o conformată zilnică după voința lui Dumnezeu.” (M. vol. 4, 303, 304, 309).

Da, această lucrare măreață, profundă și atât de hotărîtoare, înseamnă o schimbare totală, o înobilare a vieții, și se poate face numai prin conlucrarea cu Duhul lui Dumnezeu și credința în jertfa Fiului Său. De aceea atrăgea Pavel atenția credincioșilor, să nu întristeze pe Duhul Sfînt al lui Dumnezeu, prin care „ați fost sigilați pentru ziua rîscumpărării.” Prin schimbarea aceasta deci, în viața credinciosului urmează ca: „Orice amărăciune, orice iușime, orice minie, orice strigare, orice clevețire, și orice fel de răutate, să piară, din mijlocul vostru,” astfel încît viața să fie liberată de aceste roade ale păcatului.

În Efeseni cap. 4 ne sint prezentate două tablouri:

1. Făptura veche care se strică după poftele înșelătoare;
2. Făptura cea nouă, născută din nou, după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul.

Să le privim cu multă atenție deoarece ele înfățișează starea fiecăruia dintre noi. Un al treilea tablou, în lumina Sfintelor Scripturi, nu mai există.

Să reținem faptul, de o deosebită importanță, anume că, fiecare tablou, reprezintă cîte un caracter. Primul reprezintă minciuna, minia, iușimea, cruzimea, desfrîul fizic și spiritual, înșelătoria, mîndria, trufia și orice fel de răutate. În fața acestui sumbru tablou se întrezărește desigur însăși figura Arhîmăgitorului, care este inspiratorul lor.

Cel de-al doilea tablou reprezintă, virtuțile veșniciei, virtuțile dumnezeiești ale caracterului blîndului Domn Isus: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blîndețea, înfrînarea poftelor, sinceritatea, noblețea, respectul sacru, hărnicia, sfințenia, neprihănirea, vorbirea nobilă și frumoașă. În alcătuirea lui subînțelegem pe

(continuare pe cop. III-a)

Întrebări și RĂSPUNSURI

Cum trebuie să înțelegem textul din Lev. 27,29 : „Nici un om închinat Domnului prin făgăduință nu va putea fi răscumpărat, ci va fi omorât!”

Cele cuprinse în textul de mai sus, ca și cazul lui Iefta (Jud. 11, 30—34), jurământul lui pripit, nechibzuit, ne prezintă unul din pasajele dificile, greu de înțeles, ale Sfintelor Scripturi.

Ca idee generală, nu trebuie să uităm că principiul cel sănătos de interpretare biblică ne spune că Sf. Scriptură este singurul său interpret. De asemenea, că un text mai dificil se poate înțelege printr-un alt text, dar cu referire la același subiect. Ținând seama de aceste principii, să vedem ce spune Cuvîntul Scripturii în legătură cu acest subiect :

„Să nu dai pe niciunul dintre copiii tăi ca să fie adus jertfă... eu sînt Domnul.” (Lev. 18,21).

„Tu să nu faci așa față de Domnul, Dumnezeuul tău ; căci ele slujeau Dumnezeilor lor, făcînd toate uriciunile pe care le urăște Domnul, și ele chiar își ardeau în foc fiii și fiicele lor în cinstea dumnezeilor lor.” (Deut. 12,31).

Orînduirea ceremonială menționată în Lev 27,29 a fost incriminată de mulți ca fiind o dovadă a faptului că în legea mozaică, se aduceau jertfe omenesti. Dar așa cum ne arată în mod explicit textele de mai sus, cu referire la acest subiect, așa ceva nu corespundea caracterului lui Dumnezeu, ci El condamnă în mod categoric acest fapt.

Dacă în adevăr, o asemenea prevedere ar fi existat în legea ceremonială, atunci acest lucru trebuia să fie mult mai explicit prezentat, așa cum ne sînt prezentate jertfele de animale, arătîndu-se detalii ale modului cînd, cum și unde să se aducă, și n-ar fi rămas cuprinsă numai în cîteva cuvînte, unde însemnătatea lor este foarte dificil de înțeles. De asemenea, chiar textul în sine este tradus diferit de cei mai mulți dintre teologi.

Faptul că pe timpul lui Moise au fost popoare care erau condamnate la pieire, este evident din raportul biblic, căci găsim aici că toate neamurile cananite se aflau în această situație, pentru că paharul nelegiuirilor lor era plin. Dar istoria ne arată că ei n-au fost aduși ca sacrificiu lui Dumnezeu, și soarta lor n-are nimic de a face cu aducerea de jertfe omenesti.

În lumina acestui text să citim în Jud. 11,30 unde ne este prezentat cazul lui Iefta. După unele explicații și interpretări, Iefta, ca urmare a jurământului său, a adus jertfă pe fiica sa și procedînd astfel, s-a așezat într-o lumină rea față de cerința expresă de a nu se aduce sacrificii umane. Faptul că Dumnezeu i-a dat succes, ceea ce l-a determinat să facă acest jurămint, un astfel de act din partea lui apare ca deosebit de atroce — și foarte dificil de înțeles. A doua interpretare este aceea că Iefta și-a închinat fiica unei vieți de celibat, necăsătorindu-se. De fapt și în cazul textului nostru (Lev. 27,29) unii interpretează aceasta ca fiind un jurămint al lui Iefta că el va consacra în slujba Domnului pînă la moarte pe cel care-i va ieși înainte.

În V. Testament, la Evrei existau două feluri de legăminte sau juruințe : — o juruință simplă (neder — Lev. 27,2—27) și juruință sau legămint de „devoțiune” sau „interzicere” (cherem). Tot ceea ce era dat prin juruință (cherem) lui Dumnezeu, nu putea fi răscumpărat, fiind „prea sfînt” pentru El, trebuind să fie sacrificat (Lev. 27,28—29).

Nu trebuie să uităm faptul că Ana, a închinat pe Samuel (1 Sam. 1,11) Domnului spunînd după nașterea acestuia : „... vreau să-l dau Domnului ; toată viața lui să fie dat Domnului.” (vers. 28). Samson a fost închinat Domnului (Jud. 13) și ei au rămas în serviciul Său.

De asemenea, trebuie subliniat faptul că în sistemul jertfelor din vechiul așezămint, animalele aduse ca jertfă erau toate de sex bărbă-

tesc, ele reprezentînd jertfa supremă pentru mintuirea noastră. (Lev. 1,3).

„Iefta a lucrat și a vorbit ca un slujitor adevărat al lui Iehova” spune Lopuhin, „iar numele său ocupă un loc de cinste în acea listă a eroilor credinței (Ev. 11,32)... Devine aproape imposibil a crede că un adevărat slujitor al lui Iehova... ar fi putut aduce o jertfă umană... Astfel de jertfe erau în cel mai înalt grad străine și potrivnice întregului spirit și literă a Legii lui Dumnezeu (Lev. 17,21 ; 20,2—5 ; Deut. 12,31 ; 18,10) și noi nu întîlnim nici o referire la ele pînă la necredincioșii regi Ahab și Manase. Nici chiar Izabela n-a îndrăznit să le introducă ; și noi știm de ce groază au fost cuprinși israeliții, cînd au văzut cum păgînul rege al Moabului aduse pe fiul său ca jertfă pe zidurile cetății sale (Ist. Biblică vol. II/pag. 157).

De fapt textul din Lev. 27,29 îl găsim redat și astfel :

„Nici o persoană închinată... nimicirii din mijlocul oamenilor nu va putea fi răscumpărată” (New World Translation).

„Nimeni care a fost condamnat la moarte de către judecători, nu poate fi răscumpărat cu bani...” (The Living Bible).

Pentru motive pe care le știe numai Dumnezeu, nici Sf. Scriptură și nici Sp. Profetic nu clarifică textul, dar ținînd seama de faptul că Biblia se interpretează pe sine și că Dumnezeu nu poate fi contradictoriu, autorul înclină spre interpretarea către care de fapt înclină cei mai mulți interpreți, a unei consacrarîi a celor închinați Domnului, slujbei Sale, așa cum ne arată în nenumărate cazuri raportul Biblic.

În toate acestea textul din Deut. 29,29, își are valoarea interpretării sale, în asemenea situațiuni, atunci cînd ne spune :

„Lucrurile ascunse sînt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sînt ale noastre și ale copiilor noștri, pe vecie...” D.P.

ANUNȚ

Cititorii din străinătate se pot abona la Curierul Adventist, adresîndu-se la ILEXIM, Departamentul Export-Import presă, P.O.BOX, 136—137, telex 11.226, București, str. 13 Decembrie nr. 3.

Redacția

Grupul participanților — pastori și prezbiteri — care au luat parte la Conferința de orientare ținută la Tg.-Mureș în ziua de 15 mai 1977

O FĂPTURĂ NOUĂ

(urmare din pag. 23-a)

minunatul nostru exemplu ceresc, Domnul Isus Hristos, căci, „cei ce sint ai lui Hristos Isus, și-au răstignit firea pămîntească, împreună cu patimile și poftele ei“.

În fața acestor aspecte se cuvine să verificăm cu grijă starea spirituală a inimii noastre, trebuie să ne cercetăm imparțial — ca să vedem de ce parte ne situăm. Cui am consacrat inima noastră, năzuințele, sacrificiile, jertfele, speranțele noastre sau talentul timpului nostru? Potrivit făgăduințelor Sfințelor Scripturi, noi așteptăm pe Domnul să revină, pe norii cerului și în vederea acestui eveniment care dintre cele două fapte viețuiește în noi? Cea veche cu poftele ei înșelătoare sau cea nouă făcută după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie pe care o dă adevărul? Semenii noștri pot recunoaște cu ușurință pe Isus în viața noastră de fiecare zi? Iată ce zice cea Isus, celor din timpul Său: „Nimeni nu poate sluji la doi stăpîni; căci sau va urî pe unul și va iubi pe celălalt; sau va ținea la unul și va nesocoti pe celălalt.

Nu puteți sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona,“ lucru extrem de valabil astăzi pentru noi, ca și odinioară.

Deci întrebarea pe care ar trebui să ne-o punem în permanență ar trebui să fie: este Isus prezent în comportamentul nostru de fiecare zi și în orice loc? În munca noastră, chiar și cînd nu sîntem văzuți de nimeni, în recreațiile și în familia noastră? Poate fi El observat în vorbirea noastră, în sinceritatea lucrului nostru, în societatea, în îmbrăcămintea, în gîndurile noastre? Dacă da, atunci sîntem pe o temelie bună. Dar dacă nu, atunci starea inimii noastre, starea noastră spirituală, este îngrijorătoare. Dacă iușimea, mindria, clevetirea, șiretenia, prefăcătoria, minia, strigarea, înșelătoria, ura, minciuna, falsul și orice fel de răutate ascunsă, caracterizează comportamentul nostru, dacă sîntem asemenea fariseilor falși și prefăcuți și totuși venim să ne rugăm Domnului, avem doar o formă de evlavie, o formă de credință, rugăciunile noastre nu vor putea fi ascultate. Să ne aducem aminte de cuvintele rostite de Isus: „Nu orișicine-mi zice: „Doamne, Doamne, va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri.“ (Mat. 7, 21).

Dumnezeu nu așteaptă din partea păcătosului numai să se despartă de viciile și poftele înșelătoare ale păcatului, ci urmează ca el odată trecut prin moartea împreună cu Hristos să trăiască o via-

ță cu totul nouă, viața lui Hristos. Să se îmbrace treptat dar sigur în făptura cea nouă, făcută după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și sfințenie, pe care o dă adevărul Său cuprins în Cuvîntul Sfințelor Scripturi.

Iată, în privința aceasta, citeva din apelurile duioase ale Cuvîntului lui Dumnezeu:

„Drept răspuns Isus i-a zis: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea împărăția lui Dumnezeu. Adevărat, adevărat îți spun că, dacă nu se naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu.“ (Ioan 3, 3.5; Ioan 1, 13; Col. 3, 12.17; 1 Petru 2, 2-3, 5, 11).

Dumnezeu ne cheamă pe toți la o viață nouă, viață de neprihănire, de sfințire, așa cum o dă adevărul.

Cuvîntul rostit de Domnul Hristos, în seara aceea memorabilă a discuției Sale nocturne cu Nicodem, se aude tot așa de clar și astăzi: „Adevărat, adevărat îți spun că, dacă un om nu se naște din nou, nu poate vedea Împărăția lui Dumnezeu.“

Fie ca mărșul adevăr al nașterii din nou, al făpturii celei noi ce se realizează numai prin puterea lui Dumnezeu, să răscolească sufletele noastre pînă cînd chipul Mintuito-rii noastre va lua ființă în noi, odată pentru totdeauna.

Ioan Dăneșiu

Pastor în Conf. București

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet

Redacția și Administrația :

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

**Redactor
Dumitru Popa**